

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 954

HET DOODVONNIS.

20 cent

Een enkele seconde later wankelde zijn zwaar lichaam als een schip in de storm.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het Doodvonnis.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE MAN DIE ONTVLUCHTTE.

Twee schoten kraakten snel achter elkander, bijna tegelijkertijd en de elegant gekleede man die getroffen werd, liet zijn wandelstok uit zijn hand vallen, en leek zich te bukken, alsof hij iets van de straat wilde oprapen, waarbij zijn grijze deukhoed afviel.

Hij richtte zich niet meer op, maar tuimelde op zijde, tegen den huisgevel aan, en strekte zich uit op het trottoir, alsof hij zich te slapen wilde leggen.

En het was ook een slaap maar dan ook de laatste van den man.

En tegelijkertijd begon de man met de revolver in de hand zoo hard te loopen, als zijn beenen hem maar konden dragen. Hij was blootshoofds, jong, en zeer bleek.

Onder het loopen stak hij de revolver in zijn zak.

Het was omstreeks half een in den middag, het was niet zeer druk in de straat, de kantoorbedienden zaten in de lunchroom, de meeste menschen voedden zich snel, om toch maar weer dadelijk de jacht op het goud te kunnen

hervatten, of om toch maar geen seconde te verliezen van den tijd, dien zij moesten besteden aan de worsteling om het bitter duur betaalde dagelijksche brood. De aanslag was zeer snel in zijn werk gegaan, en bijna niemand had het gezien. Maar niet zoodra waren de schoten gevallen of de jacht nam een aanvang.

Een agent aan de overzijde keerde zich onmiddellijk om, trok zoo snel hij kon zijn revolver uit den holster, en vuurde op den vluchteling, zich niet bekommerend om de voorbijgangers, die nu eensklaps van alle kanten kwamen toesnellen.

Aan de achtervolging namen overigens hoogstens een zestal personen deel. De zaak is, dat men in de stad New York een weinig huiverig is geworden om zich te bemoeien met de onderlinge twisten der dranksmokkelaars, of de wraakoefening van een of anderen gehuurden of voor eigen rekening werkenden „gunman”. Meestal leveren die bemoeienissen in het aller gunstigste geval een stuk geschoten arm op, en maar al te dikwijls boet degeen die zijn neus

in andermans zaken steekt, die al te groote belangstelling met den dood.

Een revolverkogel is een bijzonder snel voorwerp, met een groot indringingsvermogen, en agenten mikken wel eens niet zoo heel nauwkeurig.

Ook in dit geval vloog een kogel rakelings langs het hoofd van een spelend meisje, en een andere drong in den voet van een oude dame, die luid kermend een drogisterij binnenstroompelde.

De vluchteling bleef doorhollen, en het was duidelijk, dat hij begon te winnen op zijn achtervolgers.

Het politiefluitje snerpte bij herhaling, en uit een zijstraat kwam met groote vaart een van die nieuwerwetsche, gepantserde motorrijwielen aansnorren, met een eveneens van dikke pantserplaten voorzien zijspan, welke de politie in de groote Amerikaansche steden tegenwoordig wel moet gebruiken in den strijd tegen de bandieten.

Al voorthollend en schietend wees de agent te voet de richting aan, en het rijdende pantserfortje nam kort de bocht, de agenten bukten zich neer achter hun schilden, op alles voorbereid, en kregen al spoedig den voorthollenden man in het oog.

En zij zouden hem zeker binnen weinige seconden hebben ingehaald als de revolverheld niet ter elfder ure in een auto was gesprongen, die op eenigen afstand stond te wachten, en die zijn eigen wagen moest zijn, want hij kon er zelf de deur van openen, en ook den motor op gang brengen.

De zaak werd nu aanstonds heel wat lastiger, tenminste voor de agenten, want de auto stond in een straat, vrij wat drukker dan die waarin de aanslag gepleegd was.

Niettemin jakkerden de twee rijwielagenten met een sneltreinvaart voort, terwijl alles wat beenen en wielen had, het veege lijf poogde te bergen om dat voortstormende en vuurspuwende monster uit den weg te gaan.

Want de agent in de zijspan had zijn kleine mitrailleur in stelling gebracht, en schoot er lustig op los, alsof hij zich ergens in de Sahara bevond, op mijlen afstand van de bewoonde streken.

De schoten waren natuurlijk op den auto bedoeld, maar het was een geluk te noemen, dat een paar er van doel troffen.

Een der achterbanden werd geraakt en sprong met een luiden knal. De vluchteling raakte de macht over zijn stuur kwijt, de auto zwenkte

even vervaarlijk, reed toen het trottoir op, waarbij hij op een haar na een verstrooiden ouden heer miste, die met een dwaas sprongetje als van een speelsch geitje op zij sprong, en kwam tot stilstand in een straat, die het voertuig geschikt maakte voor de aschbelt.

De bestuurder kwam er betrekkelijk nog goed af met een paar diepe sneden in zijn voorhoofd, veroorzaakt door het splinterend glas van de voorruit. Hij was echter half verdoofd door den schok, en de agenten konden hem nu gemakkelijk uit de half vernielde auto sleepen. Het werd nu echter zaak, den man te beschermen tegen de woede van het opdringende publiek, en het was maar goed dat er juist een patrouillewagen van de politie voorbijkwam, die den gewonden schutter en den hijgenden agent die het eerst gefloten had, opnam, benevens een heer, die den aanslag gezien had, en zich als getuige aanmeldde.

In den wagen kreeg de half bewusteloze gevangene een noodverband om, maar hij was vrij goed weer bij kennis, toen hij werd afgeleverd aan het hoofdbureau van de wijk. De dokter onderzocht hem even, knikte kortaf, en een half uur na zijn aankomst stond de man tegenover commissaris Crampton.

Op half fluisterenden toon bracht de agent verslag uit, en Crampton luisterde met zijn groengrijze oogen strak op den arrestant gevestigd, die, door twee agenten geflankeerd, nog heen en weer zwaaiend van bloedverlies en uitputting voor zijn schrijftafel stond.

Toen wenkte hij met de hand, de agent zweeg, en hij vroeg kortaf:

— Je naam?

— Conrad Benatzky, antwoordde de jonge man op doffen toon.

— Hebben jullie zijn wapen? vroeg de commissaris weer.

De agent legde de revolver op tafel met de woorden:

— Ze was nog warm, chef! Twee patronen zijn verschoten.

— Is dat wapen van jou? zoo zette de commissaris zijn verhoor voort.

— Ja, dat is mijn revolver.

— Wat is je beroep?

— Ik ben bankbediende!

Crampton zette groote oogen op, nam den ander scherp op, en zeide eensklaps, tot den schrijver die naast hem zat:

— Het register!

De schrijver stond op en ging eens zoeken in een groote boekenkast, die met stalen deuren

gesloten kon worden.

Er verliep een halve minuut zonder dat iemand iets zeide, en toen sprak de gevangene op doffen toon:

— Er hoeft niet in het register gezocht te worden. Ik ben vroeger bij de bende geweest — ik erken het. Waarom ik er bij kwam gaat niemand aan. Maar dat is afgelopen. Ik ben een eerlijk man. Niemand heeft het recht, mij nu nog te verwijten wat er vroeger gebeurd is.

— Intusschen schijn je de gebruiken van de bende nog toe te passen, alsof je er deel van uitmaakte! zeide Crampton spottend.

Er lag een boosaardige uitdrukking in zijn oogen, die hij geen oogenblik afwendde van den arrestant.

— Hij verdiende niet beter! mompelde Benatzky met gebogen hoofd.

Crampton haalde de schouders op, nam de telefoon ter hand, sprak een oogenblik, legde het toestel weer neer, en zeide ijskoud:

— Je hebt hem in ieder geval goed geraakt! hij is dood.

— Ik moest mijn leven verdedigen! riep Benatzky met fonkelende oogen. Iedere andere zou in mijn plaats hetzelfde hebben gedaan. En bovendien — hij was een doortrapte schurk!

— Hoe was zijn naam?

— Eddy Hope!

— Ei? Nu, ik ben bang dat er voor jou niet veel hoop meer is, mijnheer Benatzky, zeide Crampton spottend. Wij zullen nu eindelijk eens een voorbeeld stellen, en het publiek van New York laten zien, dat hier maar niet ongestraft aanslagen midden op straat gepleegd kunnen worden!

De oogen van den jongen man gingen wijd open, en hij herhaalde langzaam:

— Midden op straat? Wat bedoelt U? Ik schoot op hem in een kamer!

De aanwezigen keken elkander verbluft aan, en de agent die gesproken had, schoot in een zenuwachtig lachje.

— Hij zal de Twaalfde Straat voor een cabinetje hebben aangezien! grinnikte hij.

— Houdt je grapjes voor je, tot ik behoefte heb, mij te amuseeren! zeide Crampton streng.

Hij wilde voortgaan, toen de telefoon weer rinkelde. Hij nam het toestel ter hand, luisterde even, dekte het toestel af met de palm van zijn hand, en zeide verwonderd tot Benatzky:

— Waarom geef je een verkeerden naam op?

— Ik heet Benatzky! antwoordde de jonge man kortaf.

— Ik praat niet over je eigen naam — ik heb het over den naam van je slachtoffer! Hij heet Stanley West!

— Ik heb dien naam nog nooit gehoord! hernam Benatzky kalm. Mijn vijand, tegen wien ik mij zooeven heb verdedigd, en met het volste recht, heet Eddy Hope!

Crampton nam zijn hand weer weg, en riep nijdig in het toestel:

— Breng het lijk hier! Jullie kunnen het dadelijk weer krijgen, voor den duivel! Maakt iedereen van daag grappen? Hier brengen, want de schutter die hem zoo goed raakte, bazelt er maar wat op toe! Weten jullie zeker dat hij West heet? Herkend? En papieren bij zich? Hoe ziet hij er uit?

Hij luisterde nog even, legde het toestel weg, en zei:

De man dien je gedood hebt, Benatzky, is lang, heel slank, en gitzwart, met een klein snorretje. Dat geef je toch hoop ik toe?

Benatzky haalde de schouders op, en antwoordde, bijna onverschillig nu:

— Eddy Hope is niet boven de middelmaat, vrij gezet, hij heeft rood haar, en hij is glad geschoren!

Crampton trommelde eenigen tijd met zijn knokkels op het tafelblad, achterover leunend in zijn stoel, en toen begon hij eensklaps weer, zich nu wendend tot den agent:

— Jij hebt gezien, hoe deze man schoot op West, niet waar?

— Vraag excuus chef, ik heb gezien hoe hij een revolver in de hand had, hoe West viel, en hoe deze man wegsnelde. En ook het schieten heb ik gehoord, maar niet heel duidelijk!

— De revolver was nog warm?

— Ja, dat was zij.

— Geen wonder — ik had er pas mee geschoten, maar ik herhaal nog eens: niet op straat, en ook niet op West, maar op Eddy Hope, en om mijn leven te verdedigen! Waarop wachten jullie eigenlijk, om te laten onderzoeken, of ik waarheid spreek?

— Een toontje lager, man! bromde Crampton kwaadaardig. Wij weten hier zelf wel wat wij moeten doen en laten. Een paar mannen naar dat huis in de — hoe heet die vervloekte straat?

— Het gebeurde in de Twaalfde Straat, mijnheer, zeide de ander.

— Stuur een paar mannen naar dat huis en laten zij zoeken!

De agent ging haastig een paar woorden wisselen met een collega bij de deur, en keerde

toen weer terug aan de zijde van den jongen man, die daar met bleek gelaat en opeengekleemde lippen tegenover Crampton stond.

Deze had zijn oogen bijna geheel dicht geknepen, en loerde voortdurend door de smalle spleetjes naar den arrestant.

Er verliepen wel tien minuten, zonder dat er een woord werd gesproken, en toen joeg de telefoon opnieuw haar zenuwzweepend geluid door de kamer.

Crampton nam het toestel weer ter hand, luisterde, bromde iets, liet een lachje hooren, en legde het toestel heel langzaam weer weg, om opnieuw Benatzky aan te zien met die vreemde uitdrukking in zijn oogen, die altijd weinig goeds voorspelde, voor den man, wien de blik gold.

En even afgemeten vroeg hij:

— Was je alleen met dien Hope, Benatzky?

— Geheel alleen!

— Dan staat je zaak er niet al te goed voor man — want men heeft volstrekt geen lijk gevonden!

— Dan is hij ook niet dood geweest, en heeft zich zwaar gewond kunnen wegsleepen, en alles wel beschouwd is mij dat ook liever! mompelde Benatzky met gebogen hoofd.

Crampton beet eens op zijn vulpotlood, en barstte toen uit:

— Nu is het gedaan met die kinderachtige grappen! Mijn geduld heeft een grens! Zwaar gewonden wandelen niet binnen enkele minuten zonder eenig spoor na te laten de kamer uit, en het huis waar zij werden neergelegd. Kom-aan, Benatzky, de waarheid, alsjeblieft! Wat was er tusschen jouw en die West, dat je hem neerlegde?

— Er was niets tusschen hem en mij! Ik ken hem niet eens, ik heb hem zelfs nooit gezien, en het was Eddy Hope, op wien ik heb geschoten. Ik herhaal dit thans voor de laatste maal. Natuurlijk was ik opgewonden toen in het huis uitsnelde, ik was bevreesd om wat ik gedaan had, maar ik heb volstrekt niet gezien dat er iemand neerviel. Die moet door een ander zijn gedood!

— Toch waar? Wat denk je daarvan, agent?

— Het is onmogelijk, chef! Toen de schoten vielen, was er niemand in de nabijheid van den man, die vermoord werd.

Op dit oogenblik ging de deur weer open, en een agent kwam aankondigen:

— Zij hebben het lijk gebracht, chef. Het ligt in het lijkenkamertje.

— Het is goed. Roep Keystone, en laat hem

meegaan. Hij is immers op de hoogte gebracht? Vooruit dan! En stuur dien getuige hier, die de misdaad heeft zien plegen!

De agent zette groote oogen op, en wilde iets zeggen, maar een koele, wreede blik van zijn superieur, legde hem het zwijgen op.

Hij verliet het vertrek, en vond op de gang een collega, tot wien hij fluisterde:

— Het is weer mis met hem! Er spookt iets, of je mag mij hangen! Getuigen onder-vragen bij afwezigheid van den arrestant — het is splinternieuw!

Hoofdschuddend ging hij verder, opende een deur, en riep met een stentorstem tot den heer van middelbare leeftijd die daar rustig een krant zat te lezen, en die bij het heftig schrikken zijn lorgnet verloor:

— Bij den commissaris komen!

De heer vouwde haastig zijn krant slordig dicht, stak ze bij zich, greep zijn hoed, en volgde den agent op de hielen naar de kamer van Crampton, die onmiddellijk met de deur in huis viel:

— U heeft gezien, hoe een man in de Twaalfde Straat ter hoogte van de Roxy Bioscoop een anderen man overhoop schoot?

— Dat is te zeggen — ik hoorde de schoten, ik zag een man neerstorten, en ik zag ook hoe de ander wegholde!

— Nu, ja dat is hetzelfde! merkte Crampton ongeduldig op. Wij moeten streng optreden, mijnheer, en een voorbeeld stellen! Het gaat niet langer aan, dat de straten van New York gebruikt worden als loopgraven, waarin men elkander naar hartelust kan beschieten! Ik hoop dat U dit zult bedenken!

— Wel natuurlijk! stotterde de getuige ontdaan. Maar ik meende dat ik de waarheid moest zeggen, en niets anders dan de waarheid!

— Zonder twijfel! Maar somtijds is de waarheid alleen niet voldoende, om een man van schuld te kunnen overtuigen! Bedenk dat het geval Uw vrouw of Uw zuster, Uw broeder of Uw vader had kunnen betreffen! Nogmaals, wij moeten een voorbeeld stellen!

Weer ging de deur open, en door een paar agenten vergezeld kwam Benatzky weer terug. Vlak achter hem was de lange, pezige gedaante zichtbaar van Jim Keystone, den detective.

Op een zakelijken toon bracht deze dadelijk rapport uit:

— Deze man Benatzky zegt, dat hij den getroffen in het geheel niet kent. West is gedood door een schot in het hoofd, en een door de longen. Beide kogels zijn van terzijde binnen-

gedrongen, en hebben het lichaam ook weer verlaten. Ik heb de revolver waarmee de schoten gelost zijn gezien, en het is mij niet recht duidelijk, dat die een zoo groot indringingsvermogen hadden. Ook het feit....

— Later, Keystone, later! viel Crampton hem ongeduldig in de rede. Al die bijzonderheden kun je me straks vertellen. Natuurlijk blijft deze man in arrest.

Benatzky boog het hoofd en vroeg op zachten toon, meenende dat alleen Crampton het hoorde:

— Mag ik nog even een briefje aan mijn zuster schrijven, die vreeselijk ongerust zal zijn?

Crampton scheen zich even te bedenken en antwoordde toen kortaf:

— Ja, je kunt haar waarschuwen, maar niet

meer dan een paar regels! Wat U betreft, mijnheer, wees zoo goed Uw naam op te geven, en Uw adres, en houdt U ter beschikking van de politie! En bedenk ook wel wat ik U zooeven gezegd heb.

De getuige gaf aan den schrijver zijn naam en adres op, en toen kon hij het politiegebouw verlaten, waar een man achter bleef, in een vreeselijken toestand van onzekerheid en angst.

Een huis of dertig verder stond de getuige voor een platenwinkel stil, keek naar de fraaie gravures, zonder er een van te zien, en mompelde verbaasd voor zich heen:

— Waarom, voor den drommel, wil die schurk van een Crampton dien jongen dwaas absoluut schuldig hebben? Wij zullen dit grondig onderzoeken, of mijn naam is geen John Raffles!

De bekende DUBEC Cigaretten

begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag

Thans meer dan 500000 per dag

HOOFDSTUK II.

TWEETERLEI ONDERZOEK.

Raffles liep haastig verder, na deze opmerking te hebben gemaakt, tot dat hij de Greenwich Avenue bereikte, en halverwege deze straat stapte hij een fijn restaurant binnen, en liep regelrecht toe op een tafeltje, waaraan een jonge man met lichtblauwe oogen, en goed verzorgd uiterlijk gezeten was, die blijkbaar reeds vrij lang zijn maaltijd beëindigd had, en een sigaret rookte.

Het was Charles Brand, de vertrouwde van den grooten avonturier.

Hij overtuigde zich eerst dat niemand hem kon hooren, en zeide toen zacht met een klank van onrust in zijn stem:

— Waar blijf je toch? Ik begon reeds angstig te worden! Een ongeluk?

— Een ongeluk zeker — maar dat niet aan mij is overkomen, Brand. Ik ben daar bij toeval getuige geweest van een zeer vreemde zaak, die mij van aangezicht tot aangezicht gebracht heeft met... wien denk je wel?

— Misschien met Satan? lachtte Brand.

— Je hebt het bijna geraden! Met commissaris Crampton!

Brand maakte een beweging van schrik, keek ontsteld om zich heen, ofschoon de groote eetzaal op dat tijdstip bijna geheel verlaten was en de weinige kellners zich bij het verafgelegen buffet ophielden, en zei toen zachtjes:

— Met Crampton? Inderdaad, die is weinig beter dan een duivel! Ik begin te wenschen, Raffles dat onze vliegmaschine ons maar nooit hier had gebracht! Wij hebben al te veel te doen gehad met dien schurk!

— En ik zal den strijd niet opgeven, voor ik dien man volmaakt onmogelijk hebt gemaakt, die een schandvlek is voor het corps waartoe hij behoort. Het is zijn plicht, dieven en moordenaars, dranksmokkelaars en vrouwenhandelaars te vervolgen en te straffen — en hij is juist hun medeplichtige! Ook dit is weer een geheimzinnige zaak, waar iets achter zit! Luister maar! Zooals je weet wilde ik eenvoudig dat fraaie speksteen boedhabeeldje gaan koopen, dat wij gisteren in de Twaalfde Straat gezien hadden bij Wilson, den antiquair. Die

winkel bevindt zich schuin tegenover de Roxy-Bioscoop. Ik had de hand reeds op de kruk van de deur, toen ik toevallig terzijde keek, en in de vrij wel verlaten straat een man in een grijs pak in mijn richting zag komen. Op hetzelfde oogenblik klonken er zeer snel achterelkaar twee schoten, en de man stortte ter aarde. Een onderdeel van een seconde later kwam een man uit het huis snellen, juist op de plek waar de heer in het grijs was neergevallen. Hij scheen hem in het geheel niet te zien, maar holde weg met iets zwarts in zijn rechter hand, en een agent aan de overzijde, die juist de filmfoto's naast den ingang van de bioscoop stond te bestudeeren wist niets beters te doen dan snel zijn wapen tetrokken en op den vluchteling te vuren.

— En natuurlijk gaf je dat aanleiding je heele rol van heer op leeftijd te vergeten, en als een jong bokje achter die twee aan te draven! zeide Brand zuchtend.

— De vergelijking, hoewel zeer drastisch, is niet erg vleiend! zeide Raffles met een lachje. Het is echter waar dat ik wel wat hard liep voor een heer met peper- en zoutkleurig haar! Ook is het waar dat mijn belangstelling, jij zult het nieuwsgierigheid noemen — gewekt was. Om kort te gaan, ik liep mee, ik was er getuige van hoe de schutter bijna ontsnapte in een auto, en hoe zij hem vingen. Ik gaf mij op als getuige.

— Maar dat was in de hoogste mate onvoorzichtig! zeide Brand verschrikt. Hoe kwam je zoo gauw aan een naam en een adres?

— O, ik gaf op, wat mij inviel, zeide Raffles onverschillig. En werkelijk, ik heb geen spijt van mijn optreden! Luister maar even! De schutter heet Benatzky, en hij houdt vol, naar het schijnt, dat hij in een huis schuin tegenover de bioscoop twist heeft gehad met een zekeren Eddy Hope, die zijn revolver trok, waarop Benatzky hem voor was, en hem twee kogels door het lichaam joeg. Maar de doode op straat heet Stanley West, en Benatzky beweert, dat hij hem zelfs nooit gezien heeft!

— Een uitvlucht misschien?
 — Neen, de zuivere waarheid! Hij schoot niet op hem, Brand!

— Hoe weet je dat zoo zeker?

— Het is heel eenvoudig! Ik zei je dat de man in het grijs naar mij toekwam. Wie dus uit het portiek op hem schoot, moest hem in de rechter zijde van hoofd en lichaam raken! Keystone de detective echter verklaart pertinent, dat de kogels links zijn binnen gedrongen! Ook vond hij het zeer vreemd, dat kogels uit de tamelijk oude en niet zeer groote revolver van Benatzky dwars door het lichaam van den ongelukkigen West konden zijn gegaan!

— Wat zei Crampton daarvan?

— Hier kom ik juist op het eigenaardige, Crampton legde hem eenvoudig het zwijgen op! Maar er is nog meer! Toen ik als getuige naar waarheid zeide dat ik het schieten op West niet met eigen oogen had gezien, en alleen de man had zien vallen, en de dader had zien vluchten, gaf hij het mij het als het ware in den mond te verklaren, dat ik ook het schieten gezien had. Ik leid hieruit af dat hij Benatzky tot iederen prijs schuldig wil bevinden. Maar waarom? Wat heeft hij tegen den jongen man? Ik kreeg den indruk, dat Benatzky hem in het geheel niet kende!

— Zonderling! fluisterde Brand nadenkend. Benatzky — het is mij alsof ik dien Poolschen naam wel meer heb gehoord!

— Zoo is het ook, Brand! Een jaar geleden was hij betrokken bij het proces, dat hier toen is gevoerd, en dat zooveel opzien heeft gebaard. Benatzky had zich door wanhoop laten meesleepen, om behulpzaam te zijn bij een dranksmokkelarij op zeer groote schaal! Hij is er toen met een lichte straf afgekomen, en moet sindsdien zijn leven hebben gebeterd!

— Stil eens — nu herinner ik mij de zaak weer! zeide Brand opgewonden. Hij had zijn ouders verloren, hij had niemand anders dan een nog zeer jonge zuster, voor wie hij moest zorgen. Zij leden letterlijk honger, toen hem werd aangeboden, te helpen bij het smokkelen van drank!

— De man die het hem aanbood, heette Hope ging Raffles voor Brand verder. Ook dat herinner ik mij nu. Er wordt dus een klein tipje van den sluier opgelicht, ofschoon dit nog niet duidelijk maakt, waarom Crampton hem zoo haat. Maar haat hij hem wel? Wil hij hem niet eenvoudig op een gemakkelijke wijze althans voor geruimen tijd onschadelijk maken?

Raffles zat even in gedachten voor zich uit

te staren, raadpleegde toen zijn horloge, wierp een paar dollarbiljetten op de tafel, sprong op en zeide fluisterend:

— Kom mede, Brand, ik moet hier het fijne van weten! Want ik zei je nog niet alles! Benatzky erkende dat hij Hope in een straat van wettige zelfverdediging met twee schoten had geveld — maar toch is het lichaam van den man niet in het huis gevonden! Dat moet dus zijn weggehaald door vrienden van hem, die hem om de een of andere reden daar niet wilden laten!

— Maar dan zouden er twee geheimzinnige zaken zijn! hernam Brand, die was opgestaan. Want als Benatzky West niet neerschoot — wie deed het dan? Je zeide immers dat de straat bijna geheel verlaten was?

— Een kerkhof kon niet stiller zijn! Maar — bedenk eens, Brand, hoe ver een goed geweer draagt!

— Een geweer? herhaalde Brand verwonderd. Maar dan zouden de schutters, of zou de schutter zich in een der tegenoverliggende huizen hebben moeten ophouden!

— Wie belet ons om dat aan te nemen? Van een der vele kamers in de Roxy Bioscoop bij voorbeeld, en nog veel beter uit de Projectiecabine, die met den achtermuur aan de straat grenst, kan men heel gemakkelijk naar de overzijde schieten! De afstand bedraagt nog geen tachtig meters! Dat zou natuurlijk ook verklaren, waarom de kogels aan de linker zijde het lichaam zijn binnen gedrongen! West wist waarschijnlijk een weinig te veel! Je weet toch zeker wel dat hij dranksmokkelaar was, als de gelegenheid zich daartoe aanbood? Zijn eigenlijk beroep was journalist! Ja, zulke zonderlinge combinaties kan men alleen maar in dit wonderlijke land van uitersten vinden!

Zachtjes met elkander pratend hadden de twee vrienden het restaurant verlaten, en pas toen zij buiten waren vroeg Brand voorzichtig, en heel zacht pratend:

— Heeft Crampton je niet herkend?

— Maar mijn waarde — zou ik hier dan zoo rustig loopen? vroeg Raffles glimlachend.

— Dat is waar! De schurk zou je het liefst met eigen hand den strop om den hals doen, of met een buiging naar den electrischen stoel begeleiden. Het kan niet anders, of hij moet zijn positie voelen wankelen, onder de geduchte slagen, die jij hem al hebt toegebracht.

— En ik zal blijven toeslaan, tot hij gevallen is! zeide Raffles, en er was een harde, mee-

doogenlooze uitdrukking in zijn oogen.

— Wat gaan wij doen?

— Allereerst moet ik het adres van Benatzky weten. Waarschijnlijk woonde hij tezamen met zijn jonge zuster, die nu zeventien, achttien jaar moet zijn. Zij moet een begaafde schilderes zijn, maar die helaas nog niets weet te verkoopen! Dat meisje is nu geheel onbeschermde, en een weinig hulp kan haar goed doen! Benatzky kreeg van Crampton verlof om haar te schrijven. Ik zou wel eens willen weten of dat briefje inderdaad zijn bestemming heeft bereikt!

Dit was niet al te moeilijk, want Benatzky genoot eenige bekendheid in de buurt van Broadway, en binnen tien minuten hadden zij een cafe ontdekt, dat zich voor deed als een onschuldige lunchroom, en waar Benatzky vroeger placht te komen. In den tijd, toen hij zelf nog deelnam aan onwettige ondernemingen.

Raffles wachte er zich wel voor, het adres aan den patroon te vragen, die er uit zag als een stier in een zeer gevaarlijk humeur, misschien wel omdat het in de laatste dagen zoo spookte bij de politie en bij de smokkelaars, maar hij drukte een reeds bejaarde kellerin een bankbiljetje in de handen, en wist een paar tellen later wat hij weten wilde, en ook, dat de zuster van Benatzky, Miriam, sedert een paar jaren het huishouden bestuurde voor haar broer.

Het bleek een gewoon huurhuis te zijn, waar het tweetal woonde, een van die doodelijk vervelende, gelijkvormige huurkazernes, waaraan alle groote wereldsteden helaas zoo rijk zijn. Een lift was er niet, en de twee mannen waren dus wel genoodzaakt, heelemaal naar boven te klauteren, want het atelier van het meisje, uitziende op het Noorden, was ingericht op den zolder, en het overige van dien zolder was eenvoudig met schotten ingericht tot een woning van twee vertrekken, en in een daarvan moest tevens gekookt worden! In het vrij ruime atelier stond echter een laag ledikant, en het diende blijkbaar tot slaapvertrek aan de jonge kunstenaar. Raffles schudde het hoofd, toen hij bemerkte dat hij, van het portaal komende, de kruk van een deur slechts behoefde om te draaien om te kunnen binnentreden.

Een zeer mooi meisje, zat, gekleed in een witte werkjas, niet ver van het vrij groote raam, voorzien van een rolgordijn, dat van onderen af kon worden opgetrokken, en was ijverig bezig, een oud mannetje met een aartsvader-

lijken baard, dat op een kleine verhooging zat, met houtkool te schetsen.

Zij wendde een weinig ongeduldig het hoofd om, maar stond langzaam en verbaasd op, toen zij de twee haar geheel onbekende heeren zag binnen treden.

Zij veegde snel haar handen aan een doek af, kwam naar de deur geloopt, en Raffles bewonderde opnieuw de regelmatigheid en de zuiverheid van het schoone, Grieksche gevormde gelaat.

Hij liet zijn blikken snel even rond gaan door het groote vertrek, keek naar de vele doeken, sommige omlijst, andere slechts opgespannen, naar het sitsen gordijn, waarachter een tipje van het eenvoudige ledikant te zien kwam, even naar het oude mannetje, dat daar zoo zielig zat, en zeide toen, vóór het meisje iets had kunnen vragen:

— Ik hoop dat wij U niet al te zeer storen, juffrouw Benatzky, maar de zaak is van vrij groot belang. Uw broeder bevindt zich... eh... een oogenblikje!

Hij wenkte het verbaasde meisje naar den versten hoek van het atelier en vervolgde toen fluisterend:

— Ik moet U zeggen, Miss Miriam, dat Uw broeder zich in een zeer onaangename toestand bevindt! Maar gij hebt zeker reeds een briefje van hem ontvangen?

Miriam maakte een beweging van schrik, en antwoordde ongerust:

— Ik heb niets ontvangen, mijnheer! Wat is er met mijn broer?

— Hij is — gij zult het binnen weinige uren toch vernemen uit de bladen — hij is gearresteerd op beschuldiging van een zeer zware misdaad, die hij echter niet bedreven heeft, en hij bevindt zich in de macht van commissaris Crampton!

Miriam werd eerst vuurrood, dadelijk daarna doodsbleek, drukte de kleine hand op het hart, en herhaalde toonloos:

— Van Crampton? Die laag....

Zij hield plotseling op, maar Raffles zeide ernstig:

— Voor mij behoefte gij U niet te weerhouden, Uw oordeel over dien schurk te zeggen, Miss Miriam! Hij is inderdaad een laaghartige kerel, en ik was er wel bijna zeker van, dat hij het briefje, dat U op de hoogte moest brengen, eenvoudig verscheurd heeft. Een agent had het hier reeds lang kunnen brengen, als hij gewild had. De naam Crampton schijnt onaangename gedachten bij U te wekken?

Het meisje sidderde, er kwam een uitdrukking van haat en afschuw in haar oogen, en Raffles vervolgde haastig:

— Gij behoeft niets te zeggen. Ik zie dus dat ik de zaak wel goed heb ingezien. Gij zijt in gevaar Miss Miriam! Ik moet met U spreken, nu dadelijk. an onze oude vriend niet worden weggezonden? Aarzel niet — wij zijn Uw vrienden!

— De zaak is — er ontbreekt nog een kwartier aan het uur, en — ik ben helaas niet in staat, mij zoo dikwijls een model aan te schaffen! Ik wilde wel....

Raffles liet haar niet uitspreken, maar liep haastig op het oude mannetje toe, drukte hem een geldstuk in de hand, en zeide, met zijn hand op den mageren schouder van het model vriendelijk:

— Dat papier krijg je ten geschenke, oude vriend! Tot een volgenden keer. Miss Miriam zal je wel weten te vinden!

Het oudje keek verheugd en verbaasd naar het geldstuk! en maakte toen zoo vlug als zijn oude beenen hem dragen wilden, dat hij wegwam. Die deftige oude heer mocht zich eens bedenken!

Zoodra de deur achter hem dicht was trad Raffles vlug weer op het meisje toe, dat op een stoel was neergezonken, en deelde haar in het kort mede, wat er geschied was. Hij eindigde met de woorden:

— Het is zeker wel anderhalf uur geleden sedert Uw broeder het briefje schreef. Volgens mijn meening had dus....

Hij hield plotseling op, want zijn scherp

oor had zware voetstappen op de trap gehoord, die naderbij kwamen.

Hij opende zonder eenig gerucht de deur, keek door de kier, luisterde aandachtig, en sloot ze toen weer haastig.

Gedempt fluisterde hij:

— Ga weer voor Uw ezel zitten. Doe of gij werkt. Daar is een agent. Ik kon nog juist zijn pet zien onder aan de trap. Hij vroeg aan een buurvrouw naar Uw woning! Vlug wat! Misschien komt hij het briefje brengen, misschien ook niet! Wij verbergen ons!

Raffles en Brand sloopen op hun teenen achter het sitsen gordijn, het meisje, verbaasd en met groote ongerustheid in het hart, nam weer voor haar ezel plaats, en zij zat nog nauwelijks, het gordijn hing nauwelijks weer stil, of er werd op de deur geklopt, die dadelijk daarop werd geopend, en een agent van politie zwaar gebouwd, bijna zes voet lang, trad het vertrek binnen.

Miriam beheerschte zich zoo goed zij kon, wendde hem haar gelaat toe, en vroeg:

— Wat komt U bij mij zoeken? Ik ben Miriam Benatzky. Kom je mij het briefje van mijn broeder brengen?

Er klonk groote verbazing en ook wantrouwen in de stem van den man, toen hij ten antwoord gaf:

— Een briefje van Uw broeder? Hoe weet U....? Van een briefje weet ik niets! Maar ik kom U verzoeken, dadelijk met mij mee te gaan naar het bureau, want commissaris Crampton wil Uw verklaringen in een geheimzinnige zaak uit Uw eigen mond opteekenen!

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK III.

STRIJD TEGEN OVERMACHT.

Het bleef even stil in het atelier, en toen zeide het meisje met een stem die trilde van angst en onzekerheid:

— Maar voor welke zaak dan, agent? Toch niet voor... dat van mijn broer? Ik weet zeker dat hij onschuldig moet zijn!

— Waaraan onschuldig? Wat weet je eigenlijk, en hoe kun je dat al weten? vroeg de agent? en weer klonk er wantrouwen in zijn stem. Het is nog geen twee uur geleden, en de bladen weten nog niets!

— Iemand die het zag gebeuren, is het mij komen vertellen! antwoordde het meisje haperend.

— Zoo? En wist die iemand ook, dat je broeder je een briefje mocht schrijven?

— Ja, dat wist hij ook! antwoordde Miriam, nog zachter.

— Nu, dat is vreemd! Wat dat briefje betreft — natuurlijk krijg je dat nog wel. De chef zal het je wel persoonlijk ter hand willen stellen. Kleed je aan, en ga mee!

— Neen agent, dat doe ik zeker niet! riep Miriam, nu met stemverheffing. Je kunt mij niet dwingen om hier mijn werk in den steek te laten. Kun je mij een machtiging van den chef laten zien?

— Neen, dat kan ik niet, maar mijn last moet je voldoende zijn, meisje! zeide de agent op brutalen toon. Ik ben brigadier, dat zie je aan mijn streep! Vlugg wat, anders zou ik geweld moeten gebruiken!

— Geweld? herhaalde Miriam vol afschuw. Zou je mij durven dwingen om tegen mijn zin met je mee te gaan?

— Zonder een spoor van aarzeling! Wie ben jij eigenlijk, dat je zoo'n hoogen toon aanslaat? De zuster van een kerel die een moord heeft gepleegd! Schiet op! Je hoed op en je mantel aan en mee!

— O, ik durf niet — ik ben bang... klonk de sidderende stem van Miriam.

— U hoeft ook niet mee te gaan, Miss Miriam! zeide Raffles bedaard, te voorschijn tredend. De agent mocht eigenlijk niet eens hier binnen treden. Ga weg, man, en keer terug

met een behoorlijk bevel tot voorgeleiding.

De grof gebouwde agent bekeek Raffles van top tot teen, en zeide spottend:

— Zoo, zit de vork zoo in de steel, ik geloof dat wij elkander kennen! U is de heer, die het zaakje gezien heeft, niet waar?

— En U is de brigadier, die Benatzky gearresteerd heeft! zeide Raffles koeltjes. Dat is dan afgemaakt. En ga nu maar heen, want zoolang ik hier in de kamer ben, gaat juffrouw Miriam stellig niet met je mee, zelfs al zou ze willen! Ik zal het weten te beletten. Er is natuurlijk niets aan de hand, en jij weet dat zelf heel goed, maar je schurkachtige chef wil haar onder een voorwendsel op zijn bureau lokken. En welke dingen daar op dat bureau wel eens voorvallen — dat weten er heel wat onder het personeel! Vermoedelijk weet jij het ook wel!

De agent was vaal van woede geworden, en maakte een beweging op Raffles toe, terwijl hij den gewaanden ouden heer minachtend opnam.

— Die woorden kunnen je nog wel eens opbreken, ouwe heer! En bemoei je nu niet langer met zaken die je niet aangaan! Kom mee, juffie!

Hij greep het meisje ruw bij den arm, en dat was de laatste beweging die hij in vol besef kon volbrengen, want een halve seconde later wankelde zijn zwaar lichaam als een schip in den storm, en toen mat hij in zijn volle lengte met een dreunenden slag den houten vloer.

En toch was het alsof de linker vuist van Raffles zich ternauwernood bewogen had. Miriam keek hem met angstige blikken aan, maar Raffles verloor geen tijd, en zeide zachtjes tot Brand die was te voorschijn gekomen:

— Een kleine injectie, Brand! Je hebt toch zeker het spuitje? Hij zou te vroeg weer kunnen bijkomen.

Vervolgens wendde hij zich weer tot het meisje, en zei, vlugg sprekend:

— U kunt hier niet blijven, Miss Miriam, zoolang Uw broeder er niet is om U te be-

schermen. Het is maar al te duidelijk wat die schurk van een Crampton in zijn schild voert. Heeft U hier verwanten?

— Geen enkele! Ik heb niets dan mijn broeder!

— Dan zullen wij U een goed hotel bezorgen!

— Maar ik ben arm! Ik heb geen halven dollar in huis!

— Geen sprake van! U beschikt over een heel aardig kapitaaltje, dat wel eenige weken zal strekken! Deze vrouwenkop bij voorbeeld — met die prachtige uitdrukking van weemoed in de oogen! Hoeveel had die moeten opbrengen?

— Ik had gedacht — tien dollars! antwoordde het meisje verlegen.

— Tien dollars? Maar dat is krankzinnigheid! Gij bederft op die wijze de markt. Ik geef er honderd voor. Is het wel goed droog? Rol dat fraaie doekje op, amice, en steek het bij je. Hier zijn 100 dollars, Miss — en ik geef U de verzekering, dat ik er zorg voor zal dragen dat Uw naam bekend wordt, zooals gij het verdient! Slaapt onze vriend de agent, Charles?

— Als een os! Het eerste uur zal hij zeker niet weer wakker worden!

— Goed zoo! Wij zullen dit kwaadaardige nijlpaard met ons beiden naar het portaal sleuren, en daar in een rustig hoekje neerleggen. Kleed U aan, Miss, pak haastig wat goed, want werkelijk, gij kunt hier onmogelijk alleen blijven. Crampton laat het natuurlijk niet bij deze eerste poging. Hij heeft niet alleen de macht — hij heeft ook de overmacht, en daartegen is het kwaad vechten!

Ten prooi aan tal van verwarde gevoelens, maar ondanks zichzelf gehoorzaamend aan die bevelende en toch zoo zachte stem, pakte Miriam snel wat goed bijeen in een klein handvalies, schoot haar manteltje aan, zette een goedkoop strooioedje op, en keek eens rond.

Raffles las wat er in haar gedachten omging, en zeide, haar bij de hand nemend:

— Maak U maar niet ongerust — het zal niet lang meer duren, of gij kunt hier weer aan het werk gaan — maar ik zweer dat gij dan beveiligd zult zijn tegen de willekeur en het machtsmisbruik van kerels als dien Crampton!

— Maar mijnheer — ik weet eigenlijk nog niet eens....

— Wie wij zijn? Vrienden, geloof mij! Onze namen doen er voor het oogenblik weinig toe. Maar wij zullen strijden om de onschuld van Uw broeder aan het licht te brengen! Ik vrees

dat hij wel geen duren advocaat zal kunnen bekostigen?

— Helaas neen, mijnheer! antwoordde het meisje zuchtend.

— Dan zullen wij de ware daders opsporen — dat is de kortste weg. En nu vooruit, en neem althans voor een week afscheid van Uw geliefd atelier! Maar nog een woord voor wij dit huis verlaten — wilt ge mij toevertrouwen wat Uw broeder dien Hope zoo deed haten?

— Hope was een vroegere vriend — een lid van dezelfde — van dezelfde bende, en hij had mij gevraagd — hij achtervolgde mij steeds — hij wilde dat ik zijn leven kwam deelen....

— Dan kan ik mij het optreden van Uw broeder zeer goed begrijpen, en het is ook heel goed verklaarbaar dat hij gewapend was! Nu, het zal spoedig opgehelderd zijn!

Het drietal verliet haastig het huis, en de burens keken nieuwsgierig de slanke gestalte na van het meisje, dat daar met twee wildvreemde heeren zoo vlug voortstapte.

Een straat verder vonden zij den auto van Raffles, door den reusachtigen Henderson bestuurd, dien Brand telefonisch had ontboden, en die zich volstrekt niet verwonderd, toonde, dat de twee heeren terugkeerden in gezelschap van een jong meisje, welks verwonderlijke schoonheid zelfs moest opvallen in een stad, die zoo rijk is aan mooie vrouwen.

Allen stapten in, nadat Raffles Henderson den naam had genoemd van een klein maar goed hotel ergens in het Noorden van de reusachtige stad.

De rit duurde dan ook bijna anderhalf uur, en in dien tijd had het meisje bijna haar geheelen levensloop en dien van haar broeder verteld, hoe zij als heel jonge kinderen met hun ouders uit Warschau waren geëmigreerd, hoe Conrad ijverig had gestudeerd, van het weinigje geld dat zij bezaten, hoe hun ouders waren gestorven bij een vreeselijk ongeluk op de rivier, toen een schip met vijfhonderd plezierreizigers ten onder ging en hoe de jonge man van dat oogenblik af voor haar gezorgd had, met groote opofferingen haar schilder talenten had laten ontwikkelen, en tenslotte bezweken was, toen de ellende voor de deur stond, voor de verleidingen van dienzelfden Hope, die hem had voorgespiegeld, op welk een gemakkelijke wijze hij met dranksmokkelen veel geld kon verdienen.

Toen de auto stil stond, zeide Raffles:

— Neem de kamer onder een valschen naam!

Wij hebben met een sterke tegenpartij te doen. En als Crampton zich eenmaal iets voorneemt, of iets wenscht, dan zet hij door tot het einde! Betaal desnoods een week vooruit. Begeef U niet al te veel op straat, en zeker niet naar het Zuiden van de stad. Geef als naam Hunter op. Wij weten dan naar wie mij moeten vragen, als wij U willen spreken. Hier is het nummer dat gij kunt opbellen, als gij mij noodig hebt, en maak U over het lot van Uw broeder niet al te ongerust, want ik zweer dat wij hem zullen weten te bevrijden!

— Zal het niet zeer moeilijk zijn? vroeg het meisje zacht!

— Ja, zeker! Bedenk eens over welke macht een man als Crampton beschikt. Die agent blijft natuurlijk bij zijn getuigenis — het lichaam van Hope is niet eens gevonden, Conrad is met de revolver in de hand gezien — het wapen was nog warm — kortom, letterlijk alles pleit tegen hem. Tenminste wanneer opzettelijk op zijn schuld wordt aangestuurd! Maar verlies den moed niet — wij zullen de ware daders wel weten op te sporen! En — wellicht kunt gij ons daarbij ook helpen. Die Stanley West moet een smokkelaar zijn geweest. Kent gij den naam misschien?

Het meisje dacht een oogenblik na, en riep toen uit:

— Neen — de naam is mij volkomen onbekend. Ik weet ook zeker dat Conrad hem nooit gekend heeft. Hij sprak de volle waarheid.

— Ik vermoed dat die West niet alleen een smokkelaar maar ook een zeer gevaarlijk gangster is geweest! zeide Raffles peinzend. De methodes van zijn vijanden om met hem af te rekenen zouden daarop wijzen. Er wordt vaak een mitrailleur bij gebruikt, en als zij

nu geweren hebben gehad, dan was dat alleen, omdat het zeer goede schutters waren, en omdat men heel moeilijk zelfs een kleine mitrailleur ongemerkt naar de cabine van een bioscoop kan brengen! En nu zal ik U verder niet ophouden. Vertrouw op ons. Gij zult geregeld bericht ontvangen. Wij beiden strijden tegen Crampton — maar ieder gebruikt zijn eigen middelen! Tot ziens, en vrees niets.

Raffles had het portier geopend, en het meisje stapte uit. Hij zag hoe zij het bescheiden hotel binnen ging, hij wachtte nog tien minuten, toen zag hij haar even voor het smalle balcon van een kamer op de vierde verdieping, en daarop tikte hij tegen de voorruit, en wenkte tegen Henderson dat hij kon weggrijden. Nadat hij tien minuten in een diep gepeins verzonken had gezeten, begon hij:

— Het is duidelijk Brand, dat die West gedood is door soortgenooten, die dus reden hadden, wraak op hem te nemen, of hem te straffen voor een of ander misdrijf tegen de gebruiken der bende! Het is nu maar de vraag, uit te vinden, tot welke groep die West heeft behoord, want op die wijze trekken wij den kring om zijn doodsvijanden al heel wat nauwer.

— Maar dat zal moeilijk zijn, heel moeilijk! meende Brand hoofdschuddend. Op hulp van de politie behoef je volstrekt niet te rekenen!

— Tenminste niet van de politie, die onder bevel staat van Crampton! Maar daar is zoowaar al een jongen te zien met de vroege middagedities. Het voorval geldt in een stad als deze waarschijnlijk voor een feit van ondergeschikt belang, maar het is toch mogelijk dat wij een klein berichtje vinden, waaraan wij iets hebben! Hei daar jongen!

❧

Wilt gij een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

❧

HOOFDSTUK IV.

IN HET HOL VAN DEN LEEUW.

Raffles had het portier geopend, de auto stond stil, de jongen kwam toesnellen, en Raffles kocht een blad.

Onder het rijden las hij haastig de stadsberichten door, en het bericht bleek toch grooter te zijn, dan men had kunnen vermoeden. De invloed van Crampton was dan ook onmiskenbaar!

— Waarschijnlijk had Raffles een blad getroffen, dat in dienst stond van den onbetrouwbaren commissaris, die het betaalde met een deel van hetzelfde geld, dat hem toevloede uit de kassen der concurrerende benden.

Inderdaad, het bericht was zeer tendentieus, en de opsteller deed het reeds voorkomen, alsof er aan de schuld van Benatzky zelfs niet meer te twijfelen viel.

Maar wat voor Raffles van meer belang was, dat was wel dat er aangaande West eenige dingen werden medegedeeld, die zijn onderzoek in niet geringe mate zouden kunnen vergemakkelijken.

De man bleek inderdaad een gangster te zijn, en noodlottigerwijze van dezelfde bende, als waartoe slechts weinige jaren geleden Conrad Benatzky had gehoord. Als terloops werd er van hem gezegd, dat hij een vrij geregeld klant was van het Alhambra, een vereeniging van Variété-Theater, Bioscoop, en Nachtkroeg, en waarvan een zekere Cassini de eigenaar was.

Raffles stak het blad zijwendend aan Brand toe, en toen deze op zijn beurt gelzen had, zeide de groote avonturier nadenkend:

— Ik had niet vermoed, dat wij al zoo spoedig opnieuw met dat Alhambra te maken zouden hebben, Brand! Wij hebben daar een paar zeer onaangename uurtjes doorgebracht, in dat samenstel van oude, bij elkaar getrokken huizen! Want het staat dunkt mij voor mij vast, dat in dat prachtig versierde roovershol gezocht moet worden naar de werkelijke daders! Ook moeten wij weten, wat West nu precies had gedaan, hetwelk hem de bloedwraak van zijn medeplichtigen op den hals haalde! Hij hield er een minares op na, staat er hier te lezen, een Spaansche danseres, of tenminste

een dame, die Spaansche dansen vertoonde, en die Carmen Majos weet er misschien wel meer van! Wij zullen er van avond eens een kijkje gaan nemen, mijn waarde. Maar wij zullen dan zoo verstandig zijn, van vermomming te veranderen, want Crampton moet wel zonderlinge opvattingen aankleven aangaande het deftige oude heertje dat hij als getuige heeft willen oproepen, en dat een zijner sterkste agenten heeft neergebokst. Brand, er is heel wat werk voor ons te doen!

— Vreemd, maar dien indruk heb ik ook sedert eenige oogenblikken zeide Brand droogjes. Wat doen wij nu het eerste?

— Lunchen, mijn waarde! Het is heel laat geworden, en reeds de groote Napoleon sprak de gewichtige waarheid uit, dat een soldaat met een ledige maag onbruikbaar is in den strijd.

Raffles sprak een paar woorden door de korte spreekbuis, en met spoed reed Henderson den auto naar het kleine huis in het Noorden, afgelegen en eenzaam, dat Raffles een week te voren gehuurd had, en had ingericht als een van zijn steunpunten, goed voorzien van de strijdmiddelen, die een man in zijn omstandigheden onmisbaar waren.

Een zeer scherp oog had daar na lang zoeken pruiken kunnen vinden, verscheidene costuums, uniformen, wapens, en van die fijne instrumenten, die Raffles met zulk een verbluffende bekwaamheid wist te hanteeren.

Maar het huis was ook een voortreffelijk ingerichte keuken rijk, en daar verrichtte Henderson wonderen als kok, en de deftige chauffeur in zijn nette uniform ontpopte zich tot een waar meester in de kunst van het koken.

Binnen een kwartier had hij een uitstekend maal bereid, waaraan Raffles en Brand alle eer bewezen, terwijl hij zelf, zijn rol getrouw blijvend, in het kleine vertrekje naast de keuken zich te goed deed aan zijn eigen kunstprodukten.

Het was reeds half vier in den middag, toen Raffles en Brand eindelijk opstonden van dezen laten lunch.

Zij vermomden zich weer op een grondige

wijze, voorzagen zich van alles wat zij noodig konden hebben, en trokken tegen het vallen van de duisternis weder zuidwaarts.

Henderson kreeg, zoodra zij de Plezierbuurt naderden, last, om voorloopig met de auto te wachten, op den hoek van een der kaarsrechte zijstraten, die ten Noorden van Broadway beginnen.

Hij zou zich niet al te zeer behoeven te vervelen, want er is daar des nachts altijd wel iets te zien. En als hij goed zijn ooren openzette, zou hij wellicht ook nog wel het een en ander kunnen opvangen, dat voor Raffles van beteekenis kon zijn voor het onderzoek, dat hij thans ging instellen.

De twee vrienden vonden het Alhambra zoo goed als geheel bezet, en mijnheer Cassini behoefde zeker niet te klagen over de ongunst der tijden. Het moet echter erkend worden, dat zijn publiek voor een zeer groot gedeelte bestond uit lieden, die zich weinig stoorden aan de malaise, en die daarin integendeel een nieuwe bron van inkomsten schenen te putten.

Er waren niet alleen speculanten à la baisse, effectenmakelaartjes van slechte faam maar ook dranksmokkelaars, verdachte theateragenten, dieven en zelfs nog heel wat erger schavuiten.

Maar naar het uiterlijk kon men zeer weinig onderscheid bemerken want al die heeren droegen fijne avondkleederen, en waren vergezeld door dames, wie het aan juweelen niet scheen te ontbreken, en die daaraan zelfs te veel hadden.

Wat dat laatste betreft moest een vrouw die geheel alleen zat niet ver van het tooneel wel de aandacht trekken, en dat deed zij dan ook in ruime mate.

Heel jong was zij niet meer, op zijn minst vijf of zes en dertig maar zij was nog steeds zeer schoon met haar groote, diepzwarte, glanzende oogen, waarin nu echter een sombere gloed lag, het dikke, ravenzwarte haar en de fraai gevormde lippen, die geen stift behoefden.

De minste piccolo ter plaatse had U kunnen zeggen dat die vrouw Carmen Majos was, de voormalige daseres, de „weduwe” van den zoo noodlottig om het leven gekomen gangster Stanley West.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat Raffles en Brand onmiddellijk na hun binnenkomen de nabijheid van die vrouw zochten, maar er zich wel voor wachtten, al te zeer in het oog te vallen, want ten eerste worden vreemdelingen in een zaak als deze

steeds eenigszins wantrouwend opgenomen, en ten tweede was het toch wel denkbaar, dat een van de schelmen door hun vermomming heen-zag en hen herkende.

Er zaten daar een paar kerels met tamelijk gemeene tronies, ringen met diamanten aan de vingers en robijnen in hun witte das, die Raffles en Brand onmiddellijk herkenden, omdat zij nog pas zeer kort te voren — al was het dan in een slecht verlichte kelder — met hen te maken hadden gehad, en dat op een hardhandige manier.

Een hunner, een lange, magere vent, met sluwe, kwaadaardige oogen, vertoonde zelfs boven zijn rechter oog nog een wonde, waarvan Brand precies had kunnen verklaren, hoe zij daar kwam!

En daarom zochten zij maar een zoo donker mogelijk hoekje op, praatten schijnbaar druk met elkaar, maar zetten hun oogen en ooren zooveel mogelijk open.

Al spoedig merkten zij op dat er een zekere geladenheid was in de atmosfeer.

Velen keken tersluiks naar Carmen, die daar eenzaam zat voor haar glas Brandy Soda als de Godin der Wraake, bleek, om zich heen ziende met sombere blikken.

— Zij weet het zeker nog niet! fluisterde Raffles zacht.

— Wat meen je — dat West vermoord is? zeide Brand verbaasd.

— Dat weet zij natuurlijk maar al te goed! Maar zij weet niet wie het deed, en zij is zoekende! Er is iets in haar van het wijfje van den leeuw, dat dagenlang kan zoeken naar den jager, die haar welpen doodschoot. Let 'ns goed op haar gezicht. Zij zou in staat zijn, hier midden in de zaal met haar korten ponjard aan te vliegen op den sterksten man, als zij slechts maar even de zekerheid had, dat hij haar lief had vermoord.

Raffles had nauwelijks uitgesproken of er naderde langs het gangpad een rosblonde vrouw, tamelijk lang en slanker dan de mode kon eischen, in gezelschap van een breed geschouderden Ier, om wiens geweldige schouders de smoking gespannen zat als het vel om een paling.

Den Ier kenden Raffles en Brand natuurlijk, want hij was niemand anders dan Ben Toby, de zwaargewichtsbokser, die pas een half jaar geleden omringd door een zeer groot schandaal, den ring voor goed vaarwel had moeten zeggen, en geen kans had, ooit weer binnen de touwen terug te keeren. Waar hij thans van

leefde was niet erg duidelijk, maar zijn hoffelijke vrienden zeiden, dat hij niets behoefde te doen, omdat zijn bijeengekocht kapitaal ruimschoots voldoende was, hem tot in lengte van dagen een gemakkelijk leventje te geven.

Raffles had een buitengewoon fijn gevoel voor nuances, en voor schommelingen in de sfeer binnen vier muren, al lagen die nog zoo ver uit elkander.

Het werd nog een beetje stiller, en men keek met zeer gemengde gevoelens toe, hoe de rosblonde vrouw langzaam en schijnbaar zonder haar te zien Carmen Majos naderde, onverschillig aan haar sigaret trekkend, maar met een gevaarlijke glans in haar zeegroene oogen.

Sommigen keken vol vrees, anderen ongerust, maar verreweg de meesten keken spottend en vol afwachting toe.

Raffles boog zich naar Brand toe, alsof hij met hem sprak, maar slechts zijn lippen bewogen, en hij luisterde scherp toe.

De rosblonde was nu Carmen dicht genaderd, en zei, schijnbaar zonder haar te zien, tot haren metgezel, en zoo luid, dat men het wel zes tafeltjes verder kon hooren:

— Ze draagt zeker weer voor minstens drie dollars glas bij zich!

Er was geen naam genoemd, Carmen was zelfs niet aangekeken, maar ze vloog op, alsof een slang haar had gestoken, was met een enkelen sprong vlak voor de vrouw met de zeegroene oogen, die geen stap achteruit week, plaatste haar handen in de zijde, en zeide op sissende toon:

— Sloeg dat soms op mij, roodharig varken?

— Wie de schoen past, moet hem maar aantrekken! zeide de ander schouderophalend, en nu keek zij de Spaansche recht aan met haar koud, wreede oogen:

— Maar weet je wel dat ik je eens een toontje lager heb laten zingen, mooie dame, en dat ik je heb toegetakeld, dat je twee weken niet kon optreden?

— Ik herinner me zooiets — maar ik weet ook dat mijnheer Toby jouw mooien West een paar uren later half dood heeft geslagen! Toen kon hij ook niet optreden, in twee weken ha ha! En nu kan hij het heelemaal niet meer — ha ha ha!

De vrouw lachte hysterisch, op een schrille, akelige wijze, en vouwde zich daarbij half dubbel, met de oogen bijna geheel dicht geknepen.

Carmen was bleeker geworden dan een lijk, en hief haar vuist dreigend op.

Toby kwam onwillekeurig tusschen beiden, maar de roodharige ging sarrend door:

— Laat maar Ben! Ze doet me niets, Ze is getemd, het schatje! Zij is haar lieven West kwijt, en die ligt morgen al stijf in zijn kistje het lieve lam! Die zal nooit meer iemand lastig vallen, en geen geheimen verraden, en niet in andermans wijk gaan grasduinen! Hij heeft twee kogeltjes in zijn mooie lichaam, en die hebben het hem aangedaan! En pirlala lag in zijn kist, en pirlala was dood!

— En Benatzky deed het niet, duivelin, dat weet je heel goed, gilde Carmen half razend. Een van jullie deed het, en ik zal....

Plotseling werd de rosharige vrouw ruw bij den arm achteruit getrokken.

Het was Cassini in eigen persoon, die op heftig fluisterenden toon zeide:

— Dolly Blister! Je houdt nu je bek, als ik je beleefd verzoeken mag.. Jij praat van nacht veel te veel, en je vergeet dat er gebabbeld kon worden!

— Laat haar los, Cassini! beval Ben Toby ruw. Ik zal niet toelaten dat een ander mijn vrouw bij den arm grijpt in het publiek!

— Jij kunt met je vrouw naar de hel loopen, als je niet weet hoe het hoort! hernam Cassini onbevreesd, en met zijn linker hand al bij zijn jaszak, want hij stond er voor bekend, dat hij tweehandig schoot, en raak ook! West is dood. Dat is heel jammer voor hem. Maar we praten er niet meer over. Afgelopen. Als jouw vrouw Carmen wil sarren, dan moet ze dat maar ergens anders doen.

Toby haalde zijn zware schouders op, en zeide grimmig, en op zachten toon:

— Jij weet bliksems goed, Cassini, dat de zaak tegen Benatzky al lang in kannen en kruiken is! Maar je deed ook beter je mond te houden, Dolly. Je hebt haar waarachtig niets meer te verwijten. Kom, laten we gaan dansen!

Met tegenzin liet Dolly Blister, die nog geen jaar geleden verkoopstertje was bij Wannamaker, en via koormeisje en sterretje van de derde grootte aan den variétéhemel bij het bendewezen was verzeild, zich wegvoeren door den voormaligen bokser, die een oogenblik later in de zijzaal met de gratie van een beschonken ijsbeer met haar rondanste.

Carmen bleef nog wel tien seconden onbeveeglijk op dezelfde plek staan, haar vijandin met duistere blikken nastarend, voor zij weer ging zitten, met een enkelen teug haar glas leeg dronk, en een nieuw bestelde bij den kellner.

Raffles sprak voorzichtigheidshalve tien mi-

muten lang over koetjes en kalfjes, maar toen zeide hij plotseling op zachten toon:

— Die roodharige duivelin weet het, Brand. Er kan geen seconde aan getwijfeld worden, of zij is er van op de hoogte, wie de schoten loste uit de cabine van de bioscoop.

— Zij zou het weten en toelaten dat Benatzky langer dan een uur in arrest bleef? vroeg Brand vol afschuw.

— Mijn waarde Brand — ze zal hem doodkalm naar den electrischen stoel laten gaan, als het daartoe ooit mocht komen! zeide Raffles schouderophalend. De lieden van deze wereld zijn door en door bedorven, volstrekt gewetenloos, en denken alleen maar aan hun eigen kostbaar ik. De rest heeft volstrekt geen waarde, en wordt in een hoek getrapt. En kijk nu eens naar het gezicht van Carmen! Zij heeft natuurlijk juist hetzelfde inzicht gekregen als ik. Zij weet of vermoedt althans dat Dolly op de hoogte is van alle omstandigheden.

— Ben Toby zal het toch niet gedaan hebben?

— Dat komt mij zeer onwaarschijnlijk voor. Ten eerste is Toby geen gewerschutter, en ten tweede is hij veel te zwaar en te log. Voor zulke dingen moet men een lenig, watervlug man hebben, en die bovendien voortreffelijk met een repeeteergeweer kan omgaan. De kogels zijn volgens mij stellig afkomstig geweest uit een dienstgeweer, waarmee snel achtereen vijf kogels kunnen worden afgeschoten. Met een dubbelloops jachtgeweer bij voorbeeld zou het zeker niet zoo gemakkelijk zijn geweest.

Brand bleef een oogenblikje nadenken, en toen zeide hij:

— Een ding moet je me toch nog ophelderen — hoe kon Hope zoo worden weggemoffeld, en waarom deden zijn vrienden het?

— Het was in zijn eigen huis waar Benatzky

hem opzocht, Brand. Het is een heel oud huis, en het is mogelijk, dat men er ook langs een anderen weg dan door de voordeur kan binnen komen. Beruchte gangsters houden van die soort van huizen. Het is dus zeer goed mogelijk dat eenige vrienden van Hope, zeer kort na het vallen van de schoten binnentraden, en toen den zwaargewonde voor alle zekerheid maar in veiligheid hebben gebracht. Ze zullen hem in een auto hebben vervoerd.

— Maar de politie moet dan toch bloedsporen hebben gevonden!

— Misschien zijn die weggewischt, door dezelfde mannen die Hope in gewonden toestand hebben weggedragen, ofschoon ik niet goed kan inzien, waarom zij dit zouden hebben gedaan, tenzij — — —

Hij hield plotseling op, en zat even na te denken, met gebogen hoofd.

Plotseling keek hij Brand weer aan, en vervolgde zachtjes:

— Tenzij die kdrels identiek zijn met de moordenaars in de cabine, zich door Hope hebben laten uitleggen wat er geschied was, voor het raam staande het lijk hebben zien liggen voor de deur, en toen den inval hebben gekregen, de schuld te schuiven op Benatsky. Dat ging het gemakkelijkst door Hope eenvoudig weg te brengen, en ieder spoor van een twist uit te wisschen.

— Die verklaring is lang niet zoo kwaad! meende Brand. Op die wijze immers kon Hope zich op een vreeselijke wijze wreken op zijn vijand Benatzky! Maar hebben wij aan al deze gegevens wel iets?

— Niet veel, Brand, dat erken ik. De praktijk zal hier wel den doorslag moeten geven — en daarom zullen wij die Dolly eens van nabij gadeslaan, want vroeg of laat zal zij ons wel in aanraking brengen met de ware daders.

▲

Lord Lister kwam zag en..... stak een Dubec-sigaret op

▼

HOOFDSTUK V.

DE JACHT OP DE MOORDENAARS.

Raffles en Brand bleven nog omstreeks een kwartier op dezelfde plaats zitten, en dronken den werkelijk voortreffelijken wijn, waarover mijnheer Cassini de vrije beschikking scheen te hebben, en waarnaar de stoutmoedige detective Macfarlan zoo ijverig en vruchteloos gezocht had op dien gedenkwaardigen nacht, toen Raffles in zijn handen viel, en die slechts weinige etmalen achter hem lag.

Juist toen de beide vrienden toevallig aan hem dachten verscheen de groote gestalte van den detective op den drempel van de breede klapdeuren, zeer toepasselijk versierd met blozende, mollige engeltjes, zijn breedgeranden hoed diep in zijn voorhoofd getrokken, en liet zijn onderzoekende blikken langzaam door de zaal gaan, zonder een spoor van vrees, ofschoon hij moest weten dat zeker de helft van de menschen die daar waren geen seconde zouden aarzelen, hem een paar kogels door het lichaam te jagen, indien zij dit noodig vonden voor hun veiligheid.

Zoals de zaken nu stonden waren er vrij velen, die spottend naar de lange, krachtige gestalte keken, en die nog niet wisten, over welke onuitputtelijke reserves aan kracht en sluwheid deze „nieuwe man” beschikte.

Hij schijnt op jacht te zijn! zeide Raffles zachtjes. Ik zou onmogelijk kunnen verklaren, waarom ik dat denk, maar ik geloof dat ook onze waarde Macfarlan niet zoo vast overtuigd is van Benatzky's schuld. Wie weet is ook hij op zoek naar de ware moordenaars!

— Ik moet je eerlijk zeggen dat ik den moed van den man bewonder, om geheel alleen in dit huis te durven komen, waar men hem in een ommezien kan neerschieten, van achter een openstaande deur, en hem kan verstoppen, zonder dat hij ooit weer te voorschijn zou komen! Wij hebben de kelders van dit gebouw gezien, en weten welke geheimen zij verbergen. Ik heb zelfs het ruischen van water gehoord, zeer duidelijk, en ik ben bijna zeker dat een smalle zijtak van de Hudson-Rivier onder het huis doorstroomt!

— Dat is zeer wel mogelijk, Brand! Maar

wat is dat nu? viel hij zich zelf plotseling in de rede.

— Carmen Majos had Macfarlan ook in het oog gekregen, en zij sprong op, snelde de zaal door, greep hem woest bij den arm, en riep iets tot hem dat onverstaaenbaar was, waarop de detective een kalmeerend gebaar maakte, en de vrouw zachtjes met zich meevoerde.

— Wat doet ze nu? vroeg Brand verwonderd.

— Wel, dat is dunkt mij duidelijk! De twist met Dolly werkt nog na, en in haar dolle woede heeft zij Macfarlan in kennis gesteld van haar eigen vermoedens, die dezelfde zijn als de onze! Zij zou juichen als zij haar vermoorden minnaar kon wreken, en daarbij ook nog een overwinning behalen op haar gehate mededingerster. Want het is duidelijk, dunkt mij, dat de daders vrienden zijn van Dolly Blister.

— Je gebruikt steeds den meervoudsvorm. Hoe weet je dat er meer dan een sluipmoordenaar is geweest?

— De benedeleden oefenen zulke bestraffingen in negen en negentig van de honderd gevallen minstens met zijn beiden uit, Brand. Niet alleen kan de een een waakzaam oog houden op de omgeving, maar de kans op klappen wordt nu ook minder groot, want de twee daders houden elkander in evenwicht! dikwijls zijn het er zelfs drie of vier.

Terwijl hij dit zeide had Raffles voortdurend het oog gehouden op de vrouw met haar zwarte carbonkeloogen, die nog maar vaag zichtbaar was in de vestibule, en nog altijd druk gebaarde tegen den detective, die vol aandacht scheen te luisteren.

Brand volgde even zijn blik, en vroeg toen plotseling:

— Wat zou Crampton doen, indien de ware moordenaars werden gevonden?

— Als zij bekennen, zou hij natuurlijk verplicht zijn, Benatzky vrij te laten — tenminste wanneer hij geen kans ziet, winst te kloppen uit die geheimzinnige verdwijning van Hope. Zoolang die man niet is terug gevonden, ziet

het er voor Benatzky niet zoo goed uit. En trouwens — je moet niet vergeten dat er geen getuigen bij de twist waren, en als die schurk van een Hope dus zou volhouden, dat hij in het geheel niet bedreigd heeft, dan zou het er voor Benatzky toch leelijk uitzien. Maar voor het wettige bewijs is natuurlijk in de eerste plaats noodig, dat het slachtoffer wordt teruggevonden, dood of levend! Landru zou nooit ge Guillotineerd zijn, als er niet een paar verbrande botjes waren teruggevonden van de lichtgeloovige en trouwlustige dames, die zoo onvoorzichtig waren, hem in zijn landhuisje te bezoeken. Zijn aantekenboekje alleen zou niet voldoende zijn geweest — die armelijke restantjes van de slachtoffers kostten hem den hals!

Er verliepen een paar minuten, en toen kwam Macfarlan weer terug, maar nu alleen. Hij vatte post bij de deur, met zijn handen in de zijde, en liet zijn scherpe blikken over de aanwezigen gaan. Voor een kort oogenblik bleven zijn oogen rusten op Raffles, maar het was duidelijk, dat hij in hem niet den man herkende, dien hij zelf nog pas een paar dagen tevoren gearresteerd had, en die op zulk een slimme wijze de vrijheid had verwonnen.

Er bestond dan ook zeker niemand ter wereld, die, als Raffles met de eenvoudigste middelen, het aanwenden van een vleeschkleurig pleister, die een ooghoek naar beneden trok, het doen spalken van de neusgaten door een paar doorboorde kogeltjes van palmhout, een verbluffend natuurlijke pruik of een paar streepjes terzijde van den mond zijn gelaat zoo zeer wist te vervormen.

En tenslotte bleven de arendsblikken van den detective zich vasthechten aan Toby, die weer was binnen gekomen, en aan Dolly Blister, die stond te praten met een andere vrouw, nu en dan schel lachend, en het hoofd in den nek werpend.

— Hij ziet er uit als een jachthond, die wild ruikt, mompelde Brand. Zou hij hier soms tot een arrestatie durven overgaan?

— Zoo dom zal hij niet zijn, Brand! Hij heeft in het geheel geen aanwijzing, behalve de betichting van Carmen, die al evenmin bewijzen zou kunnen aanvoeren. Hij zal wel inzien dat hij voor een uiterst moeilijke taak staat. De bende telt zeker vijf of zeshonderd leden, en ruim de helft daarvan is zeer wel in staat, uit een hinderlaag een ongehoorzaam medelid op hoog bevel van den chef neer te leggen.

Raffles was opgestaan, blijkbaar met het plan om weg te gaan, toen hij zag dat Carmen weer binnen kwam, met een geheel veranderd gezicht, langs den detective liep, zonder hem zelfs aan te zien, een paar woorden wisselde met enkele groepjes, en tenslotte in de buurt kwam van Dolly.

Haar woede scheen zich geheel te hebben gelegd, en zij sprak een paar woorden met de roodharige vrouw, alsof er niets gebeurd was.

Raffles sloeg haar aandachtig en scherp gade, en toen nam hij Brand onder den arm, en zij verlieten de zaal, als twee mannen die zich deerlijk vervelen, en het eens ergens anders willen probeeren!

Op het tooneel dansten de girls al weder, maar er waren toch nog een drie of vier paren oogen, die de vertrekkenden wantrouwend nakeken.

Zoodra zij buiten stonden, zeide Raffles levendig:

— Wij gaan naar haar huis, Brand! Het is hier vlak bij. Misschien vinden wij daar iets! Voorloopig is er toch geen sprake van, dat ze thuis komt.

— Bedoel je het huis van Carmen?

— Welneen! Wat zouden wij daar te zoeken hebben? Ik bedoel de flat van onze roodharige! Zij woont hier niet ver vandaan, in een van de oudste straten van heel New York. Het zal niet lang meer duren, of ook daar zullen de wrakke, eer-waarde oudjes van huizen worden neergehaald om plaats te maken voor wolkenkrabbertjes. Hier is James al!

Indèrdaad hield de reus trouw de wacht achter het stuurwiel, en Raffles vroeg hem onmiddellijk:

— Iets bijzonders opgemerkt, James?

— Niet veel, Mylord! Ik heb heel wat kerels gezien in deftige kleeën, en met gemeene boeventronies, maar dat is voor deze buurt toch zeker niet bijzonder! En dan was er ook mijnheer Macfarlan, die een paar seconden geleden voorbij kwam.

— Heb je niet kunnen zien, welke richting hij uitging?

— Neen, Mylord. Hij stapte in zijn auto, geloof ik.

— Nu, breng ons dan maar gauw naar de Marketfieldstreet. Het is een smalle straat in het verlengde van de Battery, die je wel kent. Houdt stil op den hoek. Daar zal ik je nadere instructies geven.

De rit duurde ternauwernood zeven minuten, en toen stond de groote, snelle wagen weer stil,

en Raffles en Brand stapten uit.

— Let nu goed op, James, begon Raffles. Wij gaan dat huis daarginds binnen, met dien ouden topgevel. Gelijkvloers is een boekwinkel. Waarschijnlijk zullen wij niet aanschellen! Rijdt ginds de zijstraat in, maar niet te ver, en wacht daar!

— Een straat mylord? Ik noem het een steeg! De wagen zal daar onmogelijk kunnen keeren!

— Dat is ook niet noodig, James! Die steeg, want inderdaad is het ook niet veel meer, naar Amerikaansche begrippen, loopt dertig meter verder weer uit op een behoorlijk breede straat. Geef goed acht op de seinen. Ik herinner mij dat er een schutting moet zijn, en die zullen wij kunnen gebruiken, Brand. Niet ongeduldig worden, James, want wij blijven waarschijnlijk wel een uur weg! Geef het sein met den claxon, als er iets te waarschuwen valt! Gebruik de geheime morseteekens!

— Ik zal opletten als een vos, Mylord! beloofde de reus, die er niet het minste besef van had, wat er eigenlijk gebeurde.

In de Marketfieldstreet was geen levend wezen meer te bespeuren. Het is een heel oude winkelstraat, die maar weinig gebruikt wordt, en waar meerendeels oude lieden wonen, die niets moeten hebben van de drukte van Broadway, en toch te zeer gehecht zijn aan hun oude stad, om forens te willen worden.

Raffles onderzocht snel den toestand. De boekwinkel had een afzonderlijke ingang, hetgeen ook wel te verwachten was, en de huisdeur van de drie woningen daarboven was stevig op slot.

Er stond een lantaarn vlak voor het huis er waren nog late voorbijgangers, en het zou dus gevaarlijk zijn, zijn krachten aan die deur te beproeven.

— Het zal de schutting moeten zijn Brand! zeide Raffles. Ik herinner mij, dat deze deur een voortreffelijk slot heeft! Het zou veel te lang duren, het te willen uitzagen. Daarenboven zou dat door een patrouilleerende agent al heel spoedig gemerkt worden.

— Ken je het huis? vroeg Brand verwonderd.

— Ja, het is vroeger bewoond door een luitenant van Al Capone, Brand — een man die het ver heeft gebracht — tot op den electrischen stoel in Sing-Sing! Ongeveer drie jaren geleden heb ik het bezocht — vluchtig wel is waar, maar in hoofdzaak kan ik mij de inrichting nog wel herinneren.

Zij liepen haastig het donkere zijstraatje binnen, zagen in de verte de auto staan, en waren in een wip als volleerde acrobaten over de schutting, die een opslagplaats van de smalle straat scheidde.

Het was hier zoo stikdonker dat Raffles, die als een kat in de duisternis kon zien, Brand moest geleiden. De opslagplaats was vrij uitgestrekt, en zij liepen langs balen en pakken, ledige kisten en kratten, tonnen en stapels planken, totdat Raffles stil hield voor een kleine deur, eveneens in een schutting van hout, die zich binnen vijf minuten opende voor het dwingend geweld van zijn geoeffende, vlugge vingers.

Zoodra zij aan den anderen kant van die deur waren, zeide Raffles zacht:

— Dit is het huis. Wij staan nu aan de achterzijde van het kantoor van den boekhandelaar. Die deur daar zal wat lastiger zijn, maar wij moeten er in!

— Kun je het in de duisternis doen?

— Ik vrees van niet! Licht eens bij met je lamp, maar voorzichtig. Spreid je jas zooveel mogelijk uit.

Bij het zwakke licht van de zaklantarens, ging Raffles aan het werk.

De deur had een uitstekend slot, en hij had tien minuten noodig om het tot rede te brengen.

Zoodra zij binnenshuis waren en de deur weer dicht was zeide Raffles tevreden:

— Tot dusverre gaat het goed. Nu naar boven! Er is een achtertrap naar een soort van insteek, waar de boekhandelaar zijn voorraad bewaard. Het huis is tamelijk ingewikkeld, en zonderling gebouwd. Dit is de trap. Loop voorzichtig, want zij kraakt.

Brand bewonderde het geheugen van Raffles, die in een jaar zeker duizenden trappen beklom, en toch nog wist dat deze speciale trap kraakte! Zooveel mogelijk terzijde van de treden loopend stapten zij naar boven, waar Raffles zich even moest bedenken, toen een gang in liep, een gesloten deur opende, op een soort portaal kwam, dat overdag licht ontving door een smal raam, en toen nogmaals een trap beklom.

De twee mannen hielden stil voor een woningdeur, met een yaleslot, en hier werd heel wat van Raffles bekwaamheid geveerd, maar toch gelukte het hem zonder al te veel sporen achter te laten op het gladde koper het slot te openen zonder het te forceeren.

— Nu zijn we bij Dolly Blister! zeide hij eenvoudig, de deur voorzichtig weer in het

slot duwend, na het kleine klinkje te hebben opgelicht. Je ziet, Brand, dat het een slot met een klink is. Het is altijd goed om dat te weten, als men overhaast moet vertrekken. Onze bevallige en teerhartige Dolly heeft niet minder dan vier kamers. Men kan wel merken dat het haar goed gaat. Zij zijn een weinig vreemd verdeeld, maar dat ligt aan de bouw-orde. Zie je wel dat de zijkamer wel een halven meter hooger ligt dan dit fraaie slaapver-trek?

— Inderdaad — men moet het met een kleine trap van drie treden bereiken! fluisterde Brand verbaasd. Dat moet lastig zijn voor een vrouw die geenszins een goed glas minacht!

— De gewoonte, Brand! zeide Raffles glim-lachend. En wat zeg je van deze woon-kamer, waar wel niet al te veel gewoond zal worden? En dwars daarop ligt weer de eet-kamer, en de twee ramen zien — ja, het is zooals ik dacht — op de achterzijde van de andere huizen uit, want er zijn hier zoowaar nog tuintjes, die echter dien naam nauwelijks verdienen. Bewaarplaatsen, erfjes, en werk-plaatsen onder den vrijen hemel! Heb je het schrijfbureau gezien?

— Ja, er stond er een in de slaapkamer!

Zij liepen haastig weer denzelfden weg terug. Het huis was doodstil, en het was duidelijk dat iedereen sliep.

Raffles bukte zich naar het fraaie bureautje, dat tusschen twee smalle ramen stond, glim-lachte eens, en opende het zonder veel moeite.

Het bevatte eenige pakjes brieven, waarvan Raffles er een paar snel doorlas.

— Minnebrieven! fluisterde hij kortaf. En in een zeer drastische taal vervat!

Hij wierp de brieven weer in het laadje, waarin hij ze weer had gevonden, trok een ander open, vond er een kleine browning in, geladen en wel, liet die voor alle zekerheid in zijn zak glijden, en wilde juist het onderzoek voortzetten toen hij haastig de lade weer zachtjes dichtduwde, de klep van het meubel sloot, en scherp luisterde.

Hij knipte zijn lantaren uit, trok de gor-dijnen voor het raam weer open, die hij had gesloten, greep Brand bij de hand, en fluis-terde, hem meetrekkend:

— Zij komt thuis!

— Maar ze is niet alleen! Ik hoor haar spreken en lachen! Kunnen wij nog weg!

— Te laat! Zij is al op de laatste trap! Maar hier is een gordijn, die een soort nis afsluit, waar kleederen hangen. Wij hebben geen andere keuze!

In de bijna volkomen duisternis slopen de twee mannen op hun teenen dwars door het vertrek, en Raffles had Brand juist in een soort van ingebouwde nis geduwd, achter een paar mantels en andere kleederen, toen het koperen sleuteltje in het slot werd gestoken, de deur open ging, het licht aanflitste, en de wat schorre stem van Dolly Blister opgewekt klonk:

— Kom binnen, meisje, kom binnen, Car-men! En laten we goede vriendinnen zijn!

**Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret
boven een glas fijne champagne**

HOOFDSTUK VI.

HET SCHOT.

Het is zeker dat Brand en Raffles beiden even verbaasd waren, over dit wel zeer krasse staaltje van vrouwelijke wispelturigheid, maar zij hadden geen gelegenheid, aan die verbazing uiting te geven, want het gordijn voor de nis werd eensklaps voor een deel terzijde geschoven, en zij zouden stellig gezien zijn geworden, ook al werden zij grootendeels door de kleederen verborgen, als de slordige Dolly niet half op den tast en met het gelaat naar haar gaste gewend haar kostbaren mantel aan een der haken had opgehangen, en onverschillig haar fluweelen jagershoedje op de plank had geworpen, die de nis afdekte.

Ondertusschen sprak zij er bij :

— Jij bent zoo netjes — leg je mantel maar op het bed. Zoo, doe je hoed er maar bij !

En toen ging het gordijn met een ruk weer dicht, en Brand haalde verlicht adem.

En opnieuw klonk de stem van Dolly :

— Ga jij maar vast naar de huiskamer, kind. Je bent toch meer bij me geweest, niet schat? Ik kom dadelijk bij je. Denk om het trapje !

— Maak het je zoo makkelijk mogelijk ! klonk de opgewekte stem van Carmen, en toen hoorden de twee mannen haar lichte schreden op het trapje naar het hooger gelegen vertrek. Zij hoorden hoe Dolly de deur sloot, en haar snelle, lichte treden over het kleed.

Toen werd er een sleutel in een klein slot gestoken, en Brand greep onwillekeurig Raffles bij den arm, want Dolly had de klep van haar secretaire geopend !

Nu trok zij een laadje open.

Nu klonk er een zachte kreet van verbazing....

— De browning! zij mist haar browning! fluisterde Brand aan het oor van Raffles, die haastig knikte.

Vlug werden er nog meer laadjes open getrokken, toen werd de klep van het meubel weer gesloten, er klonk een zachte uitroep van ongeduld, en de ge oefende ooren der beide mannen hoorden het openen en weer dichtknippen van een damestash.

Onmiddellijk daarop werd de tusschendeur weer geopend, het werd donker, en er klonken schreden op het trapje.

Toen werd alles stil, en Raffles fluisterde met iets spottends in zijn stem:

— Carmen heet tegenwoordig „schat”, of beter gezegd, sedert een uur, maar Dolly schijnt haar liefste vriendinnen veiligheidshalve toch maar met een revolver vlak bij de hand te begroeten !

— Maar wat is er gaande? Waarom is Carmen zoo plotseling omgeslagen? Wat doet zij hier? Denk zij soms met geweld het geheim van de misdaad aan Dolly te ontfutselen !

— Ik ben overtuigd, dat zij dat niet denkt, Brand! fluisterde Brand even zacht. Wat zij dan wel beoogd — wij zullen het gauw weten, hoop ik !

— Wat ga je doen ?

— Die twee beluisteren, natuurlijk!

— Wat zou zij uit haar tasch genomen hebben?

— Ik denk een reservewapen! Loop heel zacht, en houdt mij bij den arm. Zij hebben de tusschendeur open gelaten, zie ik.

De twee mannen slopen door het vertrek, in de richting van de smalle tusschendeur, die zich voor het trapje bevond. Er werd daar een soort gangetje gevormd, nauwelijks een meter lang, en zij zagen het zwakke schijnsel uit de woonkamer nog voor zij het trapje bereikt hadden.

Hier bleven zij even staan luisteren, en toen klonk bijna vlak bij de stem van Dolly :

— Wij zullen het afdrinken, meid! Ik heb iets fijns in huis! Ja, de jongens zorgen goed voor mij !

Raffles trachtte een blik in de helder verlichte kamer te werpen, maar hij begreep dat hij dan onmiddellijk zelf ook gezien zou worden.

Hij keek om zich heen en zijn oog viel op een zeer fraaie spiegel met geslepen rand, bevestigd boven op een ouderwetsche, mahoniehouten toiletdoos, die op een kleine, ronde tafel stond.

Hij sloop er voorzichtig op toe, en draaide

de doos zoodanig, dat hij, staande naast het trapje in het donker, in den spiegel juist een gedeelte van de aangrenzende kamer overzien kon.

Voorloopig zag hij niets anders dan de knieën, de zijden kousen, de schoentjes van Carmen, die zeker uitgestrekt lag in een gemakkelijken stoel.

Toen kwam Dolly in haar geheel te zien in den spiegel, druk heen en weer loopend.

Zij opende een muurkastje, nam er een schotel met gebak en fruit uit, 'n dikbuikige flesch en twee glazen, een doos sigaretten, en plaatste een en ander op een kleine tafel, waarop zij eensklaps geheel onzichtbaar werd, want ook zij had zich in een gemakkelijken stoel laten vallen.

Maar helder klonk haar stem toen zij zeide:

— Op je gezondheid, meisje! Ik ben oprecht blij, dat je mij gevraagd heb, het weer goed te maken. Wat gedaan is, dat is gedaan! Laten wij ons liever een stuk in onze kraag drinken, want het leven is waarlijk geen pretje! Proost!

De twee mannen keken vanuit hun schuilplaats met gespannen aandacht in den spiegel.

En zij zagen iets wonderlijks. De hand van Carmen, kenbaar aan den ring met den grooten topaas, en met het glas in de hand zakte langzaam naast de stoelleuning, en toen vroeg haar stem:

— Wat heb je daar voor een schilderij hangen?

De twee mannen konden Dolly niet zien, maar stellig keek zij in een andere richting, heel waarschijnlijk naar het bewuste schilderij, want snel keerde de kleine witte hand het volle glas om in de aarde van een grooten, porseleinen bak vol anjers, die op een laag tafeltje vlak bij haar stond.

Het was duidelijk dat zij opzettelijk in dien stoel met de hooge zijleuningen was gaan zitten, waardoor het haar mogelijk was, snel het glas om te keeren als Dolly maar even een ahderen kant uitzag.

Raffles en Brand keken elkander veelbeteekennend aan.

Er kwam wat meer teekening in de bedoelingen van de Spaansche! Dat bleek nog duidelijker toen de schelle stem van Dolly een oogenblik later klonk:

— Ik weet warempel niet wat het voorstelt, kind! Ik heb het cadeau gekregen van een knul — ik weet zijn naam niet eens meer. Hoor eens, jij weet er weg mee! Ik heb mijn glas nog maar half leeg! Nu, op je gezondheid!

Het gerinkel van glaswerk klonk, en plot-

seling werd Dolly in den spiegel zichtbaar, bezig met het opnieuw vullen der glazen.

Het bleek dat Dolly een vrij vroolijken dronk over zich had. Tenminste zoo begon het.

Zij wierp plotseling haar sigaret weg, snelde naar de fraaie piano, en haar magere vingers hamerden een populair liedje uit de ivoren toetsen, terwijl zij er met haar schelle jongensstem de woorden bij zong.

Er kong ongeveer een half uur verlopen zijn, toen Dolly tamelijk wel beschonken was, en op datzelfde oogenblik wendde Raffles met een ruk het hoofd om, want zijn uiterst geoeffend oor had een flauw gerucht gehoord op de gang.

Het klonk als het heel eventjes schuifelen van voeten over het hout van den vloer.

Hij fronsde de wenkbrauwen, en stootte Brand aan, terwijl hij met het hoofd in de richting van de gangdeur wenkte.

— Onraad! fluisterde hij toen heel zacht. Het is een wonderlijke nacht, Brand, en er gebeuren raadselachtige dingen in dit huis. Er schijnt daar nog meer bezoek te zijn, dat echter niet durft binnen komen — of een goede gelegenheid afwacht!

Terwijl Raffles dit zeer zachtjes bij het oor van Brand zeide, was men daarbinnen eensklaps van gesprek veranderd.

Het ging over de zaak in de Twaalfde Straat!

— O, die misselijke vent — wat kan het mij schelen of hij is koud gemaakt! Ik heb maar comedie gespeeld.

— Hield je dan niet van West? Jij arme meid — arm kindje! Wat is het leven zonder liefde! beklagde Dolly haar met een dikke, overslaande tong.

— Hij was een smeerlap, geloof mij! Het is goed dat zij hem hebben neergepakt! Het was een goeje zet, niet waar? Ha Ha, netjes van den overkant neergeknald! Zonder dat er een haan naar kraait! En die suffert van een Benatzky moet er voor bloeden, ha ha! Wat ga je doen?

— Een oogenblikje — een sigaret uit mijn jaszak halen! Die van jou zijn me te zoet! Op je gezondheid, Dolly!

Raffles en Brand hadden maar juist den tijd, snel hun luisterpost te verlaten, en daar er volstrekt geen andere schuilplaats was, waren zij wel genooddaakt, weer achter het gordijn voor de kleeerennis een toevlucht te zoeken.

Zij konden daar nauwelijks zijn, of Carmen trad binnen, na vlug de drie treetjes te zijn afgestapt.

Zij draaide echter den schakelaar bij de

tusschendeur niet om, en evenmin trad zij op de kleerennis toe, zooals de twee mannen toch verwacht hadden.

Zij liep daarentegen regelrecht en haastig door de schemerachtig verlichte kamer, naar de gangdeur, opende die behoedzaam, en liet twee mannen binnen, waarvan Raffles en Brand er althans een aan zijn lengte en zijn gestalte onmiddellijk herkenden.

Het was Macfarlan, de detective.

De andere man was waarschijnlijk een agent in burger. Misschien was ook hij een detective.

De breede schouders van Macfarlan teekenden zich voor een kort oogenblik af in de deurpost, en toen ging het heele groepje snel en zoo zacht mogelijk over het dikke kleed naar de verbindingsdeur, en de twee detectives bleven staan juist op dezelfde plek en met juist hetzelfde doel als zooeven de twee vrienden.

In den spiegel konden zij duidelijk een deel van de helderverlichte woonkamer overzien.

Carmen echter was weer binnen gewipt, en zeide op onverschilligen toon:

— Ik kan ze niet vinden. Het doet er ook niet toe.

— Moet je nog een slokje? Word ik niet goed bediend, Carmen? Ja, ik kan een potje breken bij de jongens!

— Geef me nog een half glas! Merci. Waar spraken we over? O ja, we hadden het over West! Nu, voor hem een ander!

— Dat zeg ik ook altijd maar! bevestigde Dolly met de zwaarwichtigheid van een dronkaard. Hoe heet het Duitsche liedje in die operette ook weer! „Waarom zou je grienen, als je van elkander gaat als er op den hoek van de straat al weer een ander staat?” Ha ha — hij is goed! Op je gezondheid. Ja, die arme West — zoo levend, zoo dood! Zeg, heb jij je gedachten er al eens over laten gaan, wie het gedaan kan hebben?

— Neen, en het kan me niet schelen ook!

— Niet? Nou, maar dan zal ik je dat eens even vertellen! schreeuwde Dolly met den plotselingen ommekeer in haar stemming, die aan drinkebroers eigen is. Jij moet toch weten wie je kerel overhoop heeft geschoten, is het niet? Luister dan! Ik wil niet dat je in onzekerheid blijft, want je bent een goede meid, en jij hebt mij hier zoo prettig gezelschap gehouden. Zij waren met hun tweeën, en de een was....

Het schot dat dadelijk daarop kraakte, klonk droog en kort als een zweeps slag.

Er klonk gerinkel van glas, en het was alsof iemand met zijn vol gewicht voorover viel

op een tafel vol glaswerk.

Op hetzelfde oogenblik gilde Carmen doodelijk ontsteld, en Macfarlan en zijn metgezel wipten met getrokken revolver het trapje op.

— Vervloekt! Deed jij dat? riep Macfarlan woest. Jij dom schepsel, zij wilde den naam juist noemen!

— Ik? Je bent krankzinnig! gilde Carmen. Doorzoek me! Ik heb niet eens een schietwapen bij mij!

— Wat is dat nu? Houdt je ons voor den gek? Wie schoot haar dan neer?

— Weet ik het? Het schot kwam van achter mijn rug, het leek alsof het uit den muur kwam — daar — zie eens, dat schilderij beweegt nog!

Met een ruk was Macfarlan bij het schilderij, en trok het met kracht van het koord los. De wand was daar van hout, maar er was niets bijzonders aan te zien.

Raffles en Brand, die het voorval slechts ten halve begrepen, zouden juist te voorschijn treden, toen er weer iets geheel onverwachts gebeurde. Vlak naast de kleerenbergplaats veerde met een zwak gerucht een smal deurtje in den wand open, onzichtbaar verborgen in het behang van oud, echt goudleder, dat tot manshoogte de muren bespande.

Als een muis uit zijn hol, wipte een kleine man te voorschijn, lenig als een aap, die met een paar sprongen de kamer door was, en de gangdeur bereikte, voor Raffles kon schreeuwen:

— Sta stil, kerel, of je hebt den langsten tijd geleefd!

Maar reeds vloog de deur open, en de man was verdwenen. Het leek wel een spookverschijning te zijn geweest.

Raffles schoot nog, maar zijn kogel drong nutteloos in de deurpost.

Onmiddellijk kwamen Macfarlan en zijn metgezel aanstormen, de man die bij hem was draaide de schakelaar om, en de detective beval koeltjes, met zijn revolver tot schieten gereed:

— Geef je over, schurk!

— Maak geen gekheid, Macfarlan! zeide Raffles opgewonden, hetgeen hem maar zelden overkwam. Jij hebt den verkeerde voor. Als je veel tijd verliest met vergissingen, zal de moordenaar je ontsnappen!

Macfarlan wilde weer iets zeggen, toen op de trap zeer snelle voetstappen klonken, die naar boven kwamen.

Macfarlan snelde naar de gangdeur, rukte ze open, en zond op goed geluk een kogel in

de richting van een kleinen man, die met de vlugheid van een aap door de gang snelde, en de trap opstormde die verder naar boven voerde.

Het was voor Raffles aanstonds duidelijk dat de moordenaar eenvoudig den weg naar beneden had willen inslaan, maar halverwege de trap een paar gewapende agenten in het oog gekregen had, waardoor hij wel gedwongen was geweest, een anderen uitweg te zoeken.

— Naar het dak! schreeuwde Macfarlan.

— Ik ga mee — ik zal je den weg wijzen, Macfarlan! riep Raffles. Ik ken dit huis. Maar eerst — moet er niet voor de gewonde vrouw gezorgd worden?

— Gewond? Ze is hartstikkedood! schreeuwde Macfarlan, voortsnellend. Midden in het voorhoofd geraakt.

— Dan stond de kerel in een schuilhoek tusschen de twee kamers in, even breed als de breedte die het trapje beslaat! En dat wij niet geweten hebben, dat op een meter afstands van ons een menscheijk roofdier zijn prooi zat te bespieden! Maar hij zal zijn straf niet ontgaan!

Terwijl Raffles dit zeide, stormden de vier mannen reeds de trap op, en tot tweemalen toe moest Raffles den al te ijverigen Macfarlan terug roepen, die een verkeerde trap wilde opgaan.

Tenslotte bereikten zij een zolder, en een koele luchtstroom woei hun in het gelaat, die binnen drong door de opening van het zoeven pas geopende zolderluik.

Dat het niet lang kon open staan, bewees de nog zachtjes heen en weer slingerende, lange sluithaak.

— Hij moet daarboven zijn! zeide Macfarlan, zijn stem dempend. Laten wij nu voorzichtig zijn, want die kerel schijnt mij tot alles in staat!

Tegen het luik stond een trap, of beter gezegd een ladder, en Macfarlan toonde zijn onweersprekelijken moed, door als eerste die ladder op te stormen, op gevaar af, door een wraakzuchtigen vluchteling, die zich omsingeld wist, als een haas te worden neergelegd.

Spoedig echter klonk zijn stem:

— Ik zie niets! Kom boven! Het dak is zeer groot!

De drie mannen klauterden vlug naar buiten en stonden al spoedig op het uitgestrekte, platte dak, waaruit hier en daar hooge schoorstenen opstaken.

Bij het licht van hun zaklantaarn begonnen

zij aanstonds, allen met hun revolvers gewapend een grondig onderzoek in te stellen.

Zij begonnen bij den dakrand waar zij zich nu bevonden, en gingen bij tweeën gelijk om iederen gemetselden schoorsteen heen.

Zoo naderden zij tamelijk snel de helft van het dak, toen de helper van Macfarlan plotseling uitriep:

— Daar is hij! Wij hebben hem. Hij kan onmogelijk meer weg, want daar is de zijstraat, en die is zeker wel vijf meter breed!

Allen tuurden in de duisternis, en toen zagen zij den vluchteling, die iets scheen te verrichten aan den voet van een lange antennepaal, dik als een vlaggestok.

— Wat voert hij daar uit? riep Brand onder het voortsnelen.

Het wanhopig gedoe van den man zou spoedig genoeg blijken.

Hij klom in de paal met een onbegrijpelijke snelheid, zoo vlug als een aap, en op een hoogte van zeven meter gekomen, bij den top, knipte hij met een enkelen ruk de staalraad door, die de paal aan den kant van het dak overeind moest houden.

De draad knapte met het geluid van een pistoolschot, en op hetzelfde oogenblik werd de paal overgetrokken, naar den kant van de zijstraat met man en al!

De sluwe schelm had de paal even boven het dak met een kleine handzaag voor de helft doorgezaagd, zoodat zij wel doorzwiepte, maar niet geheel afbrak!

Door zijn eigen zwaarte, en door de trekkracht van de draden, die dwars over de zijstraat heenliepen zwaaide de vluchteling in de lucht over de steeg heen!

Er waren zeker wel drie schoten op hem gelost, maar zonder hem te raken.

Hij viel met een tamelijk harden smak op het tegenoverliggende dak neer, en met luid geraas, viel de thans pas afknappende antennepaal in haar volle lengte zoover omlaag als de draden wilden reiken, en verbrijzelde een paar ruiten.

Op hetzelfde oogenblik klonk er een woedend klaxongetoeter, en Raffles zeide met grimmigen spot tot Brand:

— Ha, dat is onze brave James, die ons waarschuwt dat er iets ongewoons gaande is! Men zou het bijna uit zich zelf al vermoed hebben.

De vier mannen stonden nu bij den rand van het dak en keken in machteloze woede naar de overzijde, want er was geen enkel middel,

dien afstand te overbruggen.

Zij staken vrij scherp af tegen den hemel achter hen en die onvoorzichtigheid werd op noodlottige wijze bestraft, want een schot kraakte, en zonder geluid te geven zakte de helper van Macfarlan, in de volle borst getroffen, op het grint van het dak neer.

— Die laffe schurk! vloekte Macfarlan, dadelijk zich heenbukkend over zijn makker.

— Bemoei U met hem! zeide Raffles kortaf. U kunt hem nu onmogelijk in den steek laten. Ik zie daar de vrouw aankomen — Carmen. Verzorg hem zoo goed gij kunt met haar hulp, wij gaan den schurk achterna, hoe dan ook!

— Maar wie bent U? Hoe kwam U in het huis?

— Er is weinig tijd om dat nu te verklaren. Maar het was voor een goed doel, dat zweer ik! Ook wij kwamen om bewijzen tegen de moordenaars van West te vinden in dat huis! Noem ons mijnentwege particuliere detectives. Wij zijn vrienden van Benatzky.

Macfarlan scheen zich nog een oogenblik te bedenken, maar een blik op het bleeke gelaat van zijn makker deed hem een besluit nemen.

Hij stak den hand in de ruime buitenzak van zijn ulster, en nam er iets wolligs uit, dat hij Raffles terhand stelde met de woorden:

— Ik wil U vertrouwen. Hier, neem dit dan, want het kan U helpen, en laat het terugbrengen aan detective Macfarlan, van het hoofdbureau.

— Maar dat is een hond! zeide Brand verbaasd.

— Wat had mijnheer gedacht — dat ik met nijlpaarden in mijn zak liep? vroeg Macfarlan spottend. Tommie is maar klein, maar

hij heeft een voortreffelijken neus, zorg goed voor hem. Tommie, dit is je baas, want hij zelf kan niet met je mee! Carmen, help mij voor dezen man zorgen!

Zwijgend bukte zich de vrouw, zonder eenigen afschuw of angst, en met de hulp van Macfarlan droeg zij den zwaargewonden man behoedzaam naar het luik, en zoo verder naar haar woning terug. Nog geen vijf minuten later was die reeds gevuld met agenten.

Raffles en Brand echter hadden geheel andere plannen.

Brand droeg ook een zeer wijde jas met groote zakken, en daar werd de kleine Schnauzer in gestopt, die zich daar zeer op zijn gemak scheen te voelen.

— Wat doen wij? vroeg Brand, toen de hond doodstil in zijn schuilplaats zat.

— Zoo spoedig mogelijk naar beneden gaan, mijn waarde! Op dit dak kunnen wij niets meer uitrichten. Hier is koord, en daar is een sterke haak, om het aan vast te maken. Zoo zijn wij spoediger beneden dan langs de trappen!

Onder het spreken had Raffles een zijden koord met knopen op een onderlingen afstand van twee meters van zijn middel losgewikkeld, en sloeg den stalen haak om een steunijzer, beproefde er de sterkte van, slingerde zijn beenen over den dakrand, en liet zich onverschrokken zakken, in het volle gezicht van James Henderson, die verbaasd en niet begripd opzag, klaar om handelend in te grijpen als het noodig mocht zijn.

Zoodra hij halverwege was volgde Brand hem, en toen zij beiden beneden stonden wist Brand een slingerende beweging aan het koord te geven, zoodat het losschoot van het ijzer, en weer in hun bezit kwam.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

HOOFDSTUK VII.

NEMESIS.

Raffles en Brand stapten onmiddellijk op den auto toe, en op den zeer ongerusten Henderson, en Raffles vroeg onmiddellijk:

— Niets bijzonders aan dit blok gezien?

— Niet er aan, maar er boven, Mylord! Iemand moet met een stok zijn overgesprongen! Er is ook geschoten.

— Dat alles weten we, James. Is hier niemand door de Steeg gekomen?

— Niemand!

— Dan is er niets aan te doen, Charles, maar dan moeten wij dit blok onderzoeken. Ik denk dat Macfarlan wel om assistentie zal hebben getelefoneerd, want zijn zes man kunnen onmogelijk dat heele blok afzetten.

— Ik ga met U mede! klonk plotseling een scherpe, en toch gedempte stem vlak naast hen.

Het was Carmen, bleek maar vastberaden. Raffles fronste de wenkbrauwen, en zeide:

— Dat zal niet gaan. Ik werk niet gaarne te zamen met — met dames!

— Maak dan met mij maar een uitzondering! hernam Carmen kortaf. Ik klamp me aan je vast, al is het tegen je zin. Ik noem geen namen, maar ik geloof dat ik bijna kan raden wie je bent, ik heb je in den loop van den avond al eerder gezien. En ik kan je helpen! Ik heb de gedaante van de vluchtenden man herkend, daar durf ik op zweren, en ik meen te kunnen zeggen wie hij is.

— Zijn naam?

— Buster Merry!

— Maar als die naam bekend is, dan kan de politie hem immers wel arresteren in zijn huis!

Carmen haalde de schouders op, en zeide op een toon van minachting en ongeduld:

— Ik dacht dat je beter op de hoogte zou zijn!

Buster Merry houdt zich natuurlijk voorloopig schuil, en over een week gaat hij naar Chicago, en dan krijg je hem voorloopig niet meer te zien. Luister naar mij. Er is in ditzelfde blok een speak-easy, en daar is hij bijna zeker naar toe, want wie het huis goed kent, kan zich daar prachtig verborgen houden. Neem mij met je mee! Je bent immers ook wel in haar huis geweest, om te zien wat ik deed?

— Niet daarvoor — het was om de bewijzen van haar medeplichtigheid aan den moord op West te vinden!

— Maar je hebt natuurlijk niets gevonden? vroeg de vrouw gretig.

— Helaas neen! — jullie komst belette ons, het onderzoek verder voort te zetten. Trouwens, ik geloof niet dat er schriftelijke bewijzen zijn! Geloof je, Carmen, dat Buster Merry het geweer hanteerde, dat je vriend doodde?

— Hij of een van zijn vrienden! Hij moet mij van nacht zijn gevolgd, en mijn voornemen hebben geraden, hij is zulk een slimme duivel. Maar wij staan hier onzen tijd te verbeuzelen! Macfarlan zal ons misschien nog voor zijn, en hem pakken!

— Welnu — dan is ons doel toch bereikt? merkte Brand verbaasd op.

Er lag iets loerend in de oogen van de vrouw, toen zij Brand met half dichtgeknepen oogen opnam en spottend vroeg:

— Zou je dat denken? En onze kleine lieveling van een Crampton dan? Die wil Benatzky vasthouden, en je weet zelf heel goed waarom! Vooral nu zijn zuster spoorloos verdwenen is, zal hij half dol van woede zijn! Crampton zal wel zorgen dat Buster Merry weer vrij komt, en dan zou mij mijn wraak ontstolen worden! Maar ik zweer je dat ik dat zal weten te beletten! Oog om oog, tand om tand — dat is het devies onder de jongens. En vooruit nu, anders visschen wij achter het net en zouden zij nog het laatst lachen, de schurken!

Brand sprak op zachten toon even met Henderson, en toen liepen de twee mannen en de vrouw zoo snel zij konden eerst door de steeg, en vervolgens door een wat bredere, maar zeer slecht verlichte straat, en de auto volgde in de verte.

Eindelijk stond de vrouw stil voor een huis, dat zich volstrekt niet onderscheidde van de aangrenzende gebouwen. Het was even oud, even slecht onderhouden, en even duister.

De vrouw scheen reeds op een bijzondere wijze te willen aankloppen, toen Raffles haar haastig bij den arm greep en zeide:

— Zoo worden zij gewaarschuwd! En daarenboven — daar komen menschen aan!

Zoo vlug zij konden traden zij terug in de duisternis van een lage koetspoort, twee huizen verder.

Met snelle schreden naderden vier of vijf mannen, die op gedempten toon met elkander spraken.

Een oogenblik daarna bonsde de vuist van den eerste op de deur van het geheime drankhuis, en een krachtige stem, die Raffles dadelijk herkende als die van Macfarlan, beval luid:

— Doe de deur open, in naam der wet, of wij trappen ze in!

De deur scheen bijna onmiddellijk open te gaan, en een verontwaardigde, hooge mannenstem vroeg:

— Wat beteekent dat lawaai? Ben jij het, Macfarlan? Wat moet dat kabaal beduiden? Kun je niet behoorlijk aanschellen?

— Maak geen praatjes, Blake, en houdt je niet van den domme! Er is een man hier ergens in het blok, en we vermoeden dat hij wel in je vervloekte drankhol zal zitten!

— Pas op, Macfarlan, denk om je woorden! Je mag zoiets niet zeggen, zonder dat je het kunt bewijzen! Kom er dan maar in, en zoek! Wie moet het zijn?

— Ja, als we dat wisten! zeide Macfarlan ongeduldig. Maar als ik zijn gestalte zie, zal ik hem herkennen, dat zweer ik. En van nacht geen grapjes, want het is ernst, Blake, en mijn mannen zullen schieten om te dooden, als ik hier ook maar iets van verzet merk. Ben je alleen?

— Heelemaal alleen! antwoordde de stem van den onzichtbaren drankhuishouder op een toon, die Raffles en Brand tamelijk schijnheilig in de ooren klonk. Kom maar naar binnen, en doorzoek mijn nederige kluis! Je zult er niets anders vinden dan melk en spuit-water, en misschien een half fleschje limonade.

— Geloof je? En geen kaarten, geen schietwapens, geen dobbelsteenen? Enfin, daar kom ik van nacht ook niet om! Ik moet een kleinen man hebben, kwiek als een eekhoorn, en heel mager, met een neus als een snavel!

— Zoek hem dan maar, maar doe het alsjeblieft een beetje gauw, want ik wil naar bed! zeide de heer Blake knorrig, en toen viel de deur weer in het slot en werd het stil.

Aanstonds kwam het drietal uit zijn schuilplaats weer te voorschijn, maar toen Carmen weer voor de deur stond, zeide zij woedend:

— Hij zal mij nu niet binnen willen laten! En ik moet er in zijn! Macfarlan zal hem toch alleen niet kunnen vinden, en zij verliezen hun tijd!

— Is er wel een andere toegang dan deze deur?

— Jawel — twee kelderramen, maar ze zijn getralied, dat zie je! Je hebt een uur noodig om ze te vernielen!

— Geen tien minuten! zeide Raffles glimlachend. Ik ken iemand, die er wel weg mee weet!

Hij sprak even met Brand, die zich haastig naar den wachtenden auto begaf, en haalde intusschen reeds zijn metaalzaag te voorschijn, waarmee hij een der poldikke tralies begon aan te tasten.

Een oogenblik daarna kwam Brand terug met Henderson, en toen deze 't werk overnam, trokken zijn geweldige handen het half doorgezaagde ijzer geheel los, en wrongen het uit de steenen zoodat er een opening ontstond, groot genoeg om een niet al te dik persoon door te laten.

Carmen, bezield door een woedenden haat,

was de eerste die door de opening gleed, en Raffles en Brand moesten zich haasten, haar nite uit het oog te verliezen.

Wat Henderson betreft, er was geen sprake van dat zijn machtig lichaam zich door het gat had kunnen wringen, en hij keerde dus weer naar den auto terug, met het voornemen, scherp op te letten.

In den stikdonkeren, vochtigen kelder, waar zij zich bevonden vroeg Raffles op gedempten toon :

— Is die Blake werkelijk hier alleen in huis ?

— Welnee ! het zit vol jongens ! Er zijn er zeker wel acht of tien, als het niet meer zijn, maar die zijn niet zoo gemakkelijk te vinden — tenminste niet voor iemand die de truc niet kent !

Zij had op de tast de kruk gevonden van de deur naar de gang en opende ze. De vrouw moest hier wel heel goed bekend zijn, want zij aarzelde niet, maar ging in de duisternis verder, met de linkerhand van Raffles in de hare, terwijl Brand op zijn beurt zijn hand op Kaffles' schouder had gelegd.

Na een paar tellen hoorden zij flauwtjes stappen boven hun hoofd ; die waren zeker van de agenten, die het huis doorzochten.

En eensklaps kwamen die stappen nader, en het was alsof zij op een trap klonken.

— Zij komen hierheen ! fluisterde Brand. Wat moeten wij doen ?

— Maak je maar niet benauwd ! zei de vrouw met een zacht lachje. Daar weet ik wel raad op !

Er klonk een zwak knappen in de duisternis, alsof een klein slot dichtsprong, toen een eigenaardig geruisch, en Raffles en Brand voelden zich meetrekken in een donkere ruimte, en een oogenblik daarna konden zij hun oogen weer gebruiken, want Carmen had den schakelaar omgedraaid van een kleine elektrische lamp in het midden van de zoldering van een zeer slecht gemeubeld vertrek, waar niets dan een ijzeren krib stond met wat beddegoed, een tafel en een stoel. Een venster was er in het geheel niet, en alleen maar een soort van luchtkoker van een handbreedte in een der hoeken van het plafond. Zij schenen te zijn binnengetreten door een deur van plaatijzer, die zonder een enkele kier nauwkeurig in de staien sponning sloot.

— Dat ziet er erg onvriendelijk uit ! meende Raffles ! Het lijkt op een cel !

— Dat is het ook ! zeide Carmen droogjes.

— Maar hoe komen wij er weer uit ?

— O, laat dat maar aan mij over ! Ik ken de geheimpjes wel. Het kost mij stellig mijn hals, als de jongens merken dat ik ze ver-raden heb, maar niets kan mij nu nog schelen, niets — op één ding na ! En dat eene zal ik weten te bereiken.

Zij ging naar een hoek van het vertrek, deed daar een der kleine vloertegels kantelen, trok aan een kleinen hefboom, en dicht bij haar zakte een stuk van den wand van omstreeks een meter in het vierkant langzaam omlaag, en gaf zoo toegang tot een aangrenzend vertrek, dat een gewone, houten deur bleek te bezitten. En niet zoodra waren de mannen in deze kamer, of zij hoorden duidelijk onderdrukt lachen en het gerinkel van glazen.

Alle drie traden op hun teenen op de deur toe, en luisterden aandachtig.

Verscheidene mannenstemmen spraken door-een, maar tenslotte klonk er een, die de anderen overstemde, en die de woorden zeide :

— Je hebt haar knap den mond gesnoerd, Buster ! Zoo moet het allen vergaan, die hun tong niet weten in bedwang te houden ! Maar ik zou je raden, op te passen voor Toby, en hem voorloopig uit den weg te blijven !

Een schelle, hooge stem sprak :

— Toby is een goed bokser — maar ik ben een goed schutter, en een revolverkogel is vlugger dan een vuist ! Ha ! ha ! hij zal begrijpen dat ik het doen moest, want het hemd is nader dan de rok ! En dat weet jij het best, Blake, want jij hebt mij geholpen bij het zaakje in de Twaalfde Straat in de Roxy Bioscoop en netjes mijn geweeertje gedragen, opgevouwen en wel !

Raffles moest snel zijn hand op den mond leggen van de vrouw, die een kreet wilde slaken.

Zij was doodsbleek geworden, en haar oogen dreigden uit het hoofd te puilen.

Zij bevrijdde haar mond van den druk van Raffles' hand, en fluisterde heesch :

— Dus hij ! Buster Merry ! Mijn voorgevoel heeft me dus niet bedrogen !

Zij had de hand in den zak van haar mantel gestoken, en Raffles wist dat haar vingers daar den kolf van haar browning omknelden. Hij keek haar met een eigenaardigen blik aan, en zeide toen, met zijn mond aan haar oor :

— Laat dat ! De rechter zal hem wel weten te straffen !

— Dacht je ? hoonde de vrouw. Reken daar maar niet te hard op ! Maar ik ben er bij, geloof me ! Ik zal scherp toezien ! Stil, daar

beginnen ze weer!

De stem van Merry klonk weer:

— Laten ze het mij maar eens nadoen! Dwars over een straat heen en het eerste schot was al raak! West zal niet eens geweten hebben, wat hem overkwam, en dat is eigenlijk jammer. Die gemeene verrader, die onderkruiper had moeten weten, waarom hij getroffen werd!

— Ze zullen het hem in de hel wel vertellen! zeide Blake met zijn hoog, schel lachje. Of dat kun jij doen, zoodra je daar komt, Buster! Jullie kunnen er elkaar bijna niet mis loopen, ha ha!

— Kun je me hier een dag of drie huisvesten?

— Omdat jij 't bent. Maar geen dag langer! Ik mag je dolgraag lijden, maar in dit geval zie ik je liever op een afstand. Ik heb nu al klabbakken in huis, die erg naar je zoeken, en dat doet mijn zaak maar schade, want Macfarlan voert hen aan, en al zijn het mannen van Crampton — ze moeten toch doen wat die vervloekte detective voorschrijft!

— Schiet hem een kogel in zijn knar! zeide een ruwe stem. Die man zal nog gevaarlijk worden, let op mijn woorden. Hij gaat dwars tegen Crampton in, en hij weet veel te veel dingen van ons.

— Vroeg of laat krijgt hij van een van zijn eigen mannen nog wel eens bij ongeluk een kogel in zijn rug! kwetterde Blake. Bij het schoonmaken van revolvers gebeuren er wel meer ongelukken. Het is duidelijk dat hij niet met ons wil meedoen! En dat is in een wijk als deze altijd erg gevaarlijk voor die lui.

Het bleef even stil, en men hoorde het geluid van zilver en goudgeld, dat rinkelend over een tafel rolde. Blijkbaar waren de schurken aan het spelen.

— Hiernaast is zijn kat! Hij is aan het uitbetalen! fluisterde de vrouw.

— Zit er veel in die kas? vroeg Raffles vol belangstelling.

— Hij moet minstens twaalf duizend dollar hebben gehad, om de laatste zending te betalen.

— Kan men van een anderen kant die kamer binnen komen?

— Zeker! Maar de tweede deur is al even lastig te vinden. Macfarlan vindt hem zeker niet. Die is hier nog te weinig bekend.

— Kun je niet naar buiten gaan, en hem den weg wijzen, vroeg Raffles zacht. Wij kunnen zoo niets beginnen tegen die overmacht van schurken. Er zijn er zeker wel tien daar binnen.

En bewijzen zijn er nu toch, want wij hebben alles gehoord!

— En zou jij dan willen getuigen — mijnheer X? vroeg Carmen zacht, Raffles op een zonderlinge wijze aankijkend.

— Als het moest — ja! Maar ga nu vlug. Zij moeten in de buurt zijn. Wij zullen hier blijven, en hen den terugtocht afsnijden. Haast je!

De vrouw ging door het muurgat, en Raffles en Brand zagen hoe zij de ijzeren gangdeur thans open liet. Er verstreekt bijna een kwartier, en toen ontstond er plotseling een hevig geraas, een tafel werd ruw terzijde geschoven, een paar stoelen vielen om, en er kraakten schoten.

De deur vloog open, en juist bijtijds hadden Raffles en Brand hun revolvers gegrepen, en sprongen haastig, vlug schietend, terzijde, om de kogels te ontgaan die wat al te overvloedig rondvlogen.

Een kleine man stormde Raffles voorbij, en vlak achter hem werd de groote hand zichtbaar van Macfarlan, die hem in den kraag greep. De kleine man draaide zich vliegensvlug om, en wilde voor zijn eigen lichaam om op den man vuren, die hem vasthield, maar Raffles sloeg hem het wapen uit de hand, en Buster Merry was ontwapend, en gevangen.

En terwijl er daarbinnen nog gevochten werd, misschien wel voor den schijn, kwam er plotseling langzaam een arm in blauw laken door de deuropening, en aan het einde van dien arm schitterde het staal van een groote dienstbrowning.

Maar voor de sluipmoordenaar Macfarlan in den rug kon schieten, viel hij plotseling voorover, geluidloos, en hoe hij viel, zal wel altijd een raadsel blijven; Raffles en Brand hebben daar echter hun eigen gedachten over!

In ieder geval was er van den schutter niets te zien, want die bevond zich in het aangrenzende vertrek, waar een groote verwarring heerschte. Het bleek naderhand, dat Macfarlan zelf twee smokkelaars had neergeschoten, dat Blake was gewond, dat Raffles en Brand drie man ernstig hadden gekwetst, hoewel niet doodelijk, en dat de anderen aan den haal waren gegaan.

Drie agenten, zeer bleek en opgewonden naar het scheen, maakten zich meester van Blake, die vrij wat bloed verloor uit een hoofdwonde, en het geheele groepje drong en wrong zich naar buiten — maar Raffles bleef wat achter, wees Brand met een hoofdknik naar het kistje van roestig ijzer, dat op den grond

was gevallen, en waarvan deze zich vlug meester maakte.

Maar vlak voor de ijzeren deur wendde Macfarlan zich om, en zeide tot Raffles op zakelijken toon:

— U zult zoo goed zijn, om mee te gaan, mijnheer. Uw getuigenis is ditmaal van groote waarde. Wij gaan naar het hoofdbureau van politie, naar commissaris Crampton!

— En gelooft U dat hij dezen man voor den rechter zal brengen? vroeg Raffles, hem recht in de oogen ziende.

— Hij zal het moeten doen, als er genoeg getuigenissen zijn! Ik heb ook het geweer gevonden, waarmee hij geschoten heeft. Je zult wel bekennen, niet waar Merry?

— Ik? vroeg de schurk grijnslachend. Dat is nog niet zoo heel zeker, Mac! Getuigen kunnen wel eens verkeerd verstaan hebben — en de spuit die je gevonden hebt, is niet van mij! Ik gebruik nooit een geweer!

— We zullen wel zien! zeide Macfarlan kortaf. Deze twee mannen zullen getuigen, dat ze je hebben hooren doorslaan, achter de gesloten deur! Niet waar, Carmen, zij hebben het toch gehoord? zoo wendde hij zich tot de vrouw, die hem zwijgend met den blik gevolgd had.

— Zij hebben het gehoord! antwoordde Carmen dof.

— Welnu, dan is alles prachtig! meende de detective. U kunt dan meteen eens ophelderen, hoe U eigenlijk bij deze heele zaak betrokken is, en wat U bewoog, Benatzky te helpen! Voorts — maar wat draagt U daar onder Uw arm?

— Een geldkistje, mijn waarde heer! antwoordde Brand doodkalm. Het is het geld van Blake.

Macfarlan keek eens rond. Zijn positie was zeer ongunstig. Hij was geheel alleen met zijn arrestant, in een donkere gang, in een vreemd, gevaarlijk huis, en zijn zeer weinig betrouwbare agenten waren elders bezig. Hij kon Merry onmogelijk loslaten, want dat beteekende zijn ontsnapping. Aan den anderen kant begon het besef bij hem te rijpen, dat die twee heeren, zoo plotseling opdagend, uiterst zonderlinge en verdachte helpers waren.

Raffles scheen te lezen, wat er in zijn gedachten omging, want hij zei rustig:

— Ik zal getuigen, Macfarlan. Twee getuigen zijn voldoende. En mijn vriend behoeft er niet bij te zijn.

In een voor den detective geheel onbegrijpelijke taal, zeide hij snel iets tot Brand, die zich

verwijderde.

Een oogenblik daarna bevond de kleine groep zich op straat in de Steeg. Op den hoek van een hoofdstraat wachtte een politieauto. Macfarlan en zijn gevangene, Carmen en Raffles stapten zwijgend in. Een agent nam naast den chauffeur plaats, en snel reed de auto naar het hoofdbureau.

Men had Crampton reeds gewaarschuwd naar het scheen, want die zat met een bleek duister gelaat achter zijn schrijftafel, speelde zenuwachtig met zijn potlood, en viel dadelijk uit, zoodra Macfarlan met Buster Merry binnen trad, op den voet gevolgd door Raffles en de vrouw:

— Wat vertellen ze mij voor onzin, Macfarlan? Wat is dat voor een fantastische geschiedenis, goed om kinderen bang te maken?

— Er is niets fantastisch aan, chef, zeide Macfarlan doodkalm. Die man hier heeft bekend, in het geheime drankhuis van Blake, dat hij West heeft doodgeschoten. Wij hebben zijn geweer in dat huis gevonden. Carmen Majos, U wel bekend, en deze man hier hebben het gehoord.

Crampton beet zich op de lippen, wierp Raffles een somberen blik toe, en vroeg toen aan den kleinen, mageren man:

— Is dat zoo? Heb je bekend?

— Leuterpraatjes, Edelachtbare! antwoordde Merry schouderophalend. Waarom zou ik zoo iets bekennen? Ik was heel ergens anders op dien dag! Ik heb een alibi. Het kan navraag velen!

— We zullen zien! Het zal onderzocht worden.

— Ik hoef toch zeker niet hier te blijven, mijnheer, vroeg Merry zoetsappig, maar met een blik op Crampton, die deze een oogenblik deed sidderen.

— Ik geloof niet dat ik het recht heb om je vast te houden op zulke losse gegevens! zeide Crampton aarzelend. Geef je adres op, en houdt je ter beschikking van de politie. Ik zal....

Een rauwe lach deed hem zwijgen. Carmen, witter dan een laken, was naar voren getreden, en schreeuwde heesch:

— Heb ik het niet voorspeld? Twee schurken, die onder een deken spelen! Maar je straf ontga je niet, moordenaar!

Met een snelle beweging drukte zij iets in de lendenen van den kleinen man, een doffe knal werd gehoord, en Buster Merry had den moord geboet.

— En doe nu maar met mij! zeide de vrouw

schouderophalend, en het wapen wegwerpend. Mijn leven is nu toch geen dollarcent meer waard. Ik ben vogelvrij door al wat ik nu deed.

Zij werd onmiddellijk geboeid en weggevoerd.

Maar toen men naar den zonderlingen bemoeial zocht, naar den tweeden getuige, bleek deze verdwenen te zijn. Hij had van de op-

winding na het schot gebruik gemaakt, de plaat te poetsen.

Maar Crampton moest noodgedwongen reeds twee dagen later Benatzky vrij laten, want de zwaar gewonde Blake bekende in het aanzicht van den dood alles.

De volgende aflevering bevat:

Mexicaansche Hartstochten.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885